

A FONTS pàgs 12 i 13
Racisme immobiliari:
quan el color de la pell
fa que no es trobi pis

DIA EUROPEU DEL COMERÇ pàg 16
Pròsper Puig (Barcelona Comerç):
"El projecte de la capitalitat europea
ha de reflectir l'esperit de la ciutat"

líniagràcia

15 anys

Maig 2024 · Núm. 205 · liniagracia.cat

Polèmica per una desfilada de Louis Vuitton al Park Güell

Alguns veïns denuncien "la privatització" de l'espai i els danys causats en una escala del conjunt monumental pàg 10

Foto: Alfonso Sáenz/Ajuntament

FIRA pàg 16
El petit comerç
gracienc viu una nova
jornada festiva al carrer

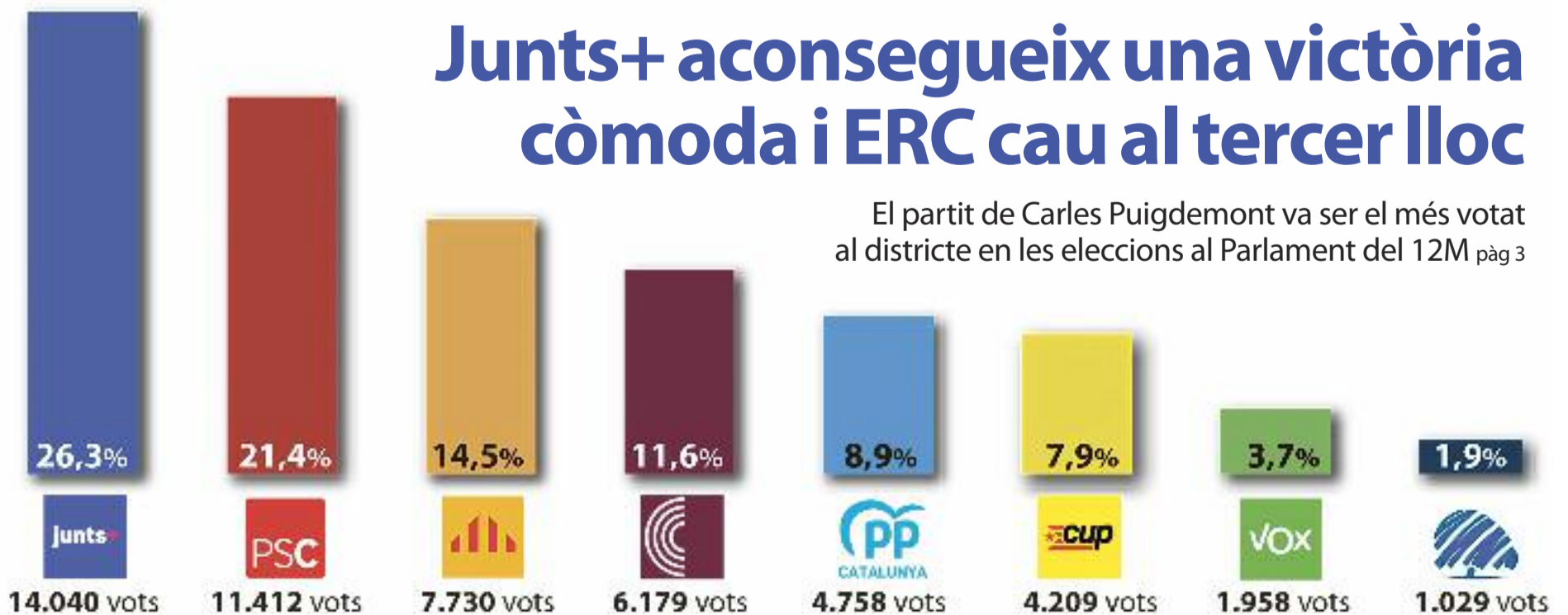
Esperit comunitari

La Vila estrena un nou espai familiar de trobada social pàg 10

HABITATGE pàg 10
Aturats els pisos per
a gent gran de la Quirón

Junts+ aconsegueix una victòria còmoda i ERC cau al tercer lloc

El partit de Carles Puigdemont va ser el més votat al districte en les eleccions al Parlament del 12M pàg 3

Creu Roja

UCRAÏNA

ENS NECESSITA

COL·LABORA-HI

www.cruzroja.es

BIZUM al **33512**

Envia **SMS** amb la
paraula **UCRANIA** al
38088 i dona **3€***

900 104 971

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

5€ Manta
(individual)

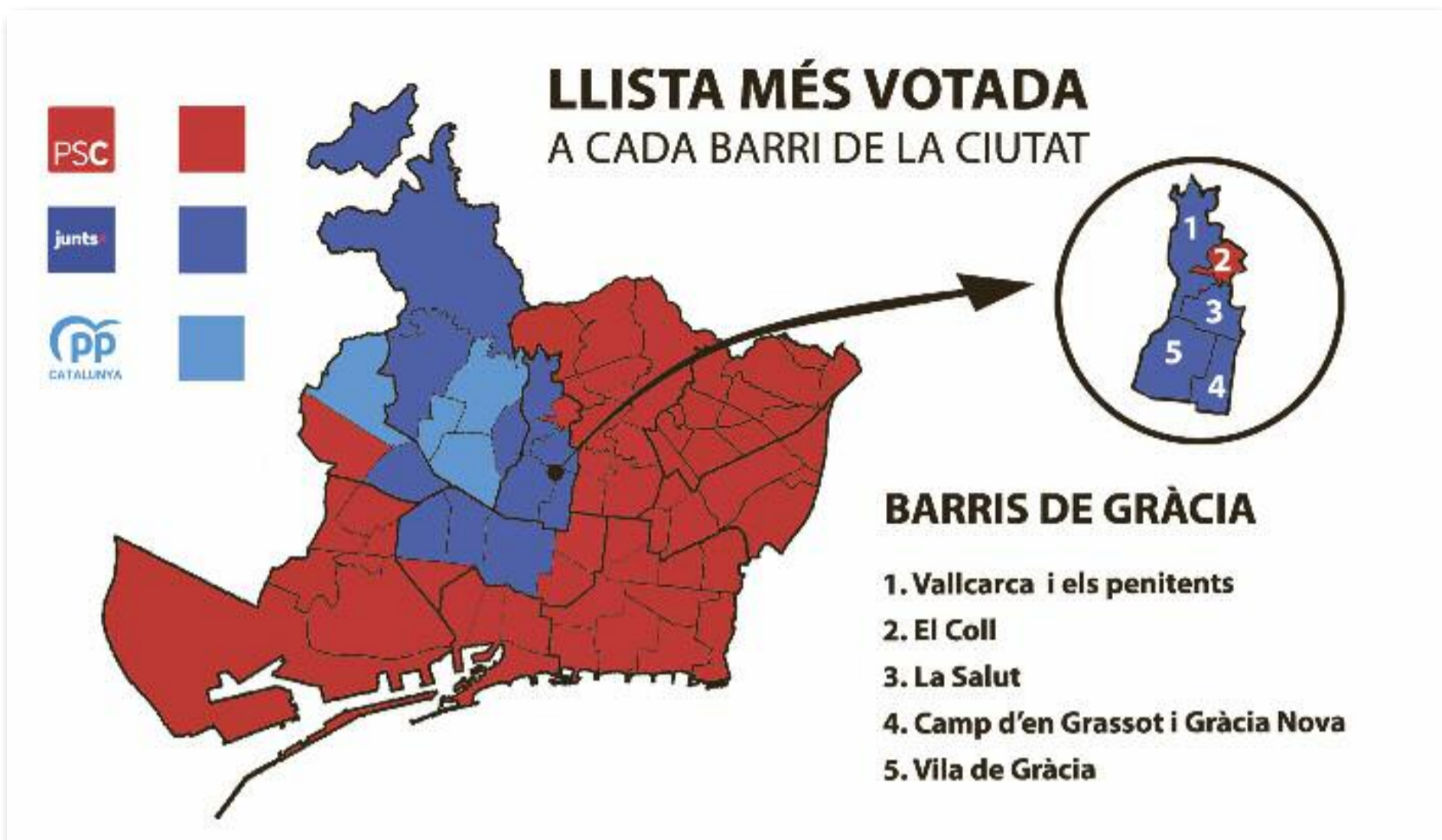
33€ Set cuina
(5 persones)

20€ Tendals plàstics
4 x 6 metres

* L'import íntegre (5€ IVA *incl.) del missatge es destinarà a Creu Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo, Euskaltel). Alt. client 900 104 971 donatius@cruzrojaca. Pol. Prot. dades: www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov / Ukrainian Red Cross Society

A Gràcia, Junts+ es va endur la victòria a gairebé tots els barris, amb una única excepció. Infografia: Línia Gràcia

Gràcia, territori de Junts+

- » El partit de Carles Puigdemont va ser el més votat al districte a les eleccions del 12 de maig
- » El PSC, que va ser el guanyador de la jornada al conjunt del país, va recuperar la segona plaça

Raül Martínez
GRÀCIA

Les eleccions al Parlament d'aquest 12 de maig van deixar una còmoda victòria del PSC, amb Salvador Illa al capdavant, al conjunt del país amb un total de 42 escons. Aquest triomf també es va produir a Barcelona, però no a Gràcia. El districte, com en la gran majoria de les cites electorals dels últims anys, va decantar-se per Junts per Catalunya –aquest cop Junts+, que va proclamar-se guanyador entre els veïns graciencs.

De fet, la diferència entre Puigdemont i Illa va ser notable. Els juntaires van recollir 14.040 vots, un 26,3% del total. Els socialistes, per la seva banda, en van obtenir 11.412, un 21,4%. Totes dues candidatures van millorar resultats respecte de les darreres eleccions al Parlament, el 2021, quan Junts+ va convèncer un 23,4% dels votants i el PSC un 17,5%.

ENSOPEC D'ERC

Al districte, com arreu del país, es va fer evident la derrota del gran perdedor de la nit: ERC. Els republicans, que al conjunt de Catalunya van passar de 33 diputats a només 20, es van haver de conformar a ser la tercera força al dis-

tricte, cedint la segona posició als socialistes. Van perdre 3.240 vots respecte del 2021, i només van aconseguir el suport de 7.730 veïns, un 14,5% del total.

La quarta força més votada al districte va ser Comuns Sumar, que va registrar millors resultats que al conjunt del país, on va quedar sisena, amb sis diputats, dos menys dels que tenia. La candidatura de Jéssica Albiach va treure 6.179 vots de Gràcia, un 11,6% del total, la qual cosa va suposar 490 vots més que en el 2021.

La pujada més gran de la nit, però, va ser la del Partit Popular. Alejandro Fernández va multiplicar per tres les xifres que va obtenir a les eleccions de la pandèmia. Els populars, que al conjunt de Catalunya van passar de tres a 15 diputats, van apoderar-se de 4.758 vots a Gràcia, un 8,9% del total, que representen 3.019 vots i 5,6 punts més que en el 2021.

LA CUP ES DESINFLA

La nit electoral també va ser negativa per a un altre dels grans derrotats de la jornada, la CUP, que van quedar en sisè lloc al districte. Malgrat que a Gràcia els anticapitalistes van aguantar millor la patxada generalitzada, el partit va perdre 1.365 vots. La candidatura de Laia Estrada va aconseguir 4.209 vots, un 7,9% dels suports

del districte, 2,7 punts menys que en el 2021. Els resultats per al partit a Gràcia són els menys dolents dels de tota la ciutat.

A l'extrem ideològic oposat, VOX també va perdre vots graciencs aquest 12M. Mentre que al conjunt del país l'extrema dreta va sumar 30.433 paperetes més que en el 2021, mantenint-se en els 11 diputats, a Gràcia van cedir 327 vots, amb un total de gairebé 2.000, una mica menys del 3,7%.

Finalment, l'extrema dreta independentista d'Aliança Catalana (AC), que va entrar al Parlament amb dos diputats, va recollir a Gràcia 1.029 vots (1,9%). Uns resultats més dolents que els del conjunt del país. Ciutadans, per la seva banda, va certificar la seva defunció amb només 295 vots (0,4%).

BARCELONA, DEL PSC

Els resultats de ciutat van deixar una victòria incontestable del PSC. Els socialistes van recollir el 28% dels suports (183.739 vots), amb una àmplia distància sobre Junts+, que va ocupar el segon lloc (19,7% i 129.686 vots). Una de les sorpreses de la nit va ser el tercer lloc del PP (13,7%), que va quedar per davant d'ERC (12,9%). Comuns Sumar va ser la cinquena formació (8,9%), Vox la sisena (6,2%), la CUP la setena (4,7%) i Aliança Catalana la vuitena (2%).

El Coll, l'única excepció al domini de Puigdemont

BARRIS ▶ Pel que fa als barris de Gràcia, el domini de Junts+ va ser indiscutible. El partit de Puigdemont va imposar-se a quatre dels cinc. La nota discordant va ser la del Coll, on el PSC va ser el més votat. A Vallcarca i els Penitents, Junts+ va aconseguir un 27% dels vots i el PSC un 22,8%. La tercera plaça va ser per a ERC (12,7%), amb un PP (12,2%) molt proper. Comuns Sumar va aglutinar un 8,9% dels suports, seguit de la CUP (5,9%). VOX va arribar al 5,4% i Aliança Catalana a l'1,9%.

Al Coll, el PSC (26,5%) va aconseguir la seva única victòria. Junts+ (20,7%) va ser la segona força i ERC (13,7%) la tercera. Els Comuns (10,5%) van avançar al PP (10%). CUP (6,6%), VOX (5,5%) i AC (1,7%) van ser els partits menys escollits d'entre els que van entrar al Parlament.

En canvi, a la Salut, Junts+ (28,7%) va tornar a imposar-se als PSC (20,8%). Lluny van quedar els republicans (14,7%), el PP (10,2%) i els Comuns

(9%). La CUP va sumar un 6,6% dels vots, VOX un 4,6% i Aliança Catalana (1,9%).

A la Vila de Gràcia, malgrat la victòria de Junts+ (25,5%), les esquerres van ser majoria. El PSC (19,9%) va ser segona força i ERC (14,7%) tercera. Comuns Sumar (14%) va pujar fins a la quarta posició,

10,3%

Aquest és el millor resultat de la CUP a la ciutat i el va assolir a la Vila de Gràcia

seguits de la CUP (10,3%). PP (7,1%), VOX (2,9%) i AC (1,8%) van repartir-se els darrers llocs.

Per últim, al Camp d'en Grassot i Gràcia Nova, el pòdiu va ser per a Junts+ (27,3%), el PSC (22,1%) i ERC (15,2%). Comuns Sumar va convèncer al 10,9% dels votants, seguit del PP (9,1%), la CUP (6,5%), VOX (3,3%) i AC (2,2%).

La lupa

Bèsties i bestieses de ciutat

per Víctor Porres

Foto: Aj. de Barcelona

A Barcelona, homes i dones a part, hi ha molts tipus d'animals. A perill que un biòleg m'esterilitzi a la força per una micció fora de test, jo diria que es podrien classificar en quatre grups: domèstics clàssics, domèstics exòtics, salvatges lliures i salvatges en captivitat.

I, dins de cada grup, hi ha tanta varietat de bèsties com opinions respecte al lloc que ocupen o que haurien d'ocupar els animals en un hàbitat com és el de la gran ciutat. A alguns els molesten els gossos que van deixant rastres fecals per la vorera, a d'altres els amoïna que els porcs senglars es rebel·lin i acabin fent-se els amos d'aquesta immensa granja urbana, i n'hi ha que es preocupen pel benestar dels coloms i les rates, als quals consideren criatures injustament estigmatitzades i discriminades.

Jo, que soc de poble, em faig un embolic, perquè acabo confonent els animals domèstics amb els salvatges i, fins i tot, amb els comestibles. De petit, a casa vam tenir els típics animals de companyia: gats, gossos i canaris, i també cuidàvem amb propòsits culinaris conills, gallines, ànecs, guatles i fins i tot coloms. Però un dia em van regalar un ratolí blanc d'aquells que no paraven de xisclar a les parades de la Rambla i em va esclatar el cap, perquè no sabia si era una broma o realment em volien afalagar amb una nova mascota que, si no fos pel color del pèl, s'assemblava molt a aquelles bestioles que caçàvem amb trames al magatzem.

Em va consolar pensar que, si Susanita tenia un ratolí, jo també tenia dret a gaudir de la companyia

d'un rosegador, encara que el meu ni menjava confits d'anís ni jugava als escacs. Així que el vaig cuidar amb tot el meu entusiasme fins que un dia es va escapar de la gàbia i va desaparèixer per sempre, sense deixar una nota ni res. Els meus pares em van assegurar que, cansat de l'estrès del poble, s'havia traslladat a viure al camp, on es podia relacionar amb altres ratolins com ell i, ves a saber, potser hi muntaria una casa rural per allotjar-hi animalons de tots els colors i mides. Però jo desconfiava de la meua família des que havíem cuidat un corderet fins a fer-se adult i, després d'evadir-se del corral màgicament, com un Houdini llanut, a casa vam estar menjant xai durant setmanes. Molta casualitat!

Cal reconèixer que, a diferència de Nova York, a Barcelona no tenim esquiroles saltant pels arbres ni cocodrils i tortugues ninja aguantant a les clavegueres, però a la ciutat disposem d'unes 100 espècies autòctones de vertebrats, dels quals n'hi ha molts de protegits per llei: concretament, 55 aus, 2 amfibis, 8 rèptils i 7 mamífers. Segons l'Ajuntament, aquest patrimoni es veu amenaçat constantment per la pressió urbana i necessita protecció. D'acord, però qui protegeix les persones del creixent nombre d'animals? Perquè potser cal cuidar el berrat pescaire o el falcó pelegrí, però de coloms i cotorres anem molt ben servits.

I, per si no n'hi hagués prou, darrerament la rata negra s'està expandint per la ciutat a causa de l'augment de zones verdes, diuen els experts. Aquesta rata de muntanya, coneguda científicament com a *Rattus rattus* –és a dir, rata pura sang–, és més gran que la

grisa o de claveguera de tota la vida i està provocant una certa alarma entre els veïns i usuaris d'espais verds, com els Jardins de Paula Montal i els dels Tres Tombs, que s'han hagut de tancar per dur-hi a terme tasques de desratització. Una feina complicada, ja que es veu que la rata negra és més desconfiada que la parenta grisa i costa que caigui en els paranys, perquè es refia menys dels esquers que el ratolí Jerry.

Per tant, a qui se'ls acumularà la feina és als motivats de l'associació Refugio Puro Amor, uns ultraprotectors que defensen el dret a una vida digna d'animals urbans sovint mal vistos, com ara rates, cotorres, gavines i garses, tot i que gran part de les seves accions se centren en els coloms, que consideren els "animals més oblidats i els que menys ajuda reben, però els que més la necessiten". En part, tenen raó que existeix un greuge històric envers els coloms: un d'ells és el pare autèntic de Jesucrist, són el símbol de la pau i, alhora, el seu paper ha sigut vital com a missatgers voladors en temps de guerra i, per contra, els tractem amb menyspreu, anomenant-los "rates amb ales" o coses pitjors, si considerem que "rates" no és un insult.

La meua recomanació a Puro Amor, si volen triomfar amb el seu projecte de refugi antiespecista, és que vagin a plaça Catalunya i preguntin pel colom Amadeu. Si aconseguen que arribi puntual a l'hora de dinar, es pot convertir en un excel·lent ambaixador de marca, malgrat que sempre hi haurà algun incrèdul que acabarà cridant allò d'"el papa està boig!", el papa està boig!"

Aquí es piula X

Tuits en paper

@KRLS

Hi ha opcions d'anar a la investidura amb una majoria més coherent i àmplia que cap altra i, per tant, anuncio la meua intenció de presentar la meua candidatura. És el moment de retornar a la conversa dins l'independentisme, agrupar aquesta majoria i esforçar-nos per evitar una repetició electoral.

@Miquel_R

Pensar que l'extrema dreta només venia d'Espanya ha estat un discurs habitual d'una part de l'independentisme per no reconèixer els propis monstres, menystenir-los i fins i tot absoldre'ls. Ara hi ha dues extremes dretes a les institucions i una majoria de dretes al Parlament.

@SoniaAndolz

Fa dies que hi penso... La societat està tan crispada, frustrada i angixada que algunes narratives són premiades només per dir el que es vol sentir. Les societats són complexes, les solucions fàcils i ràpides no existeixen i governar és complex i no pot fer-se amb mirada curta.

@MarotoReyes

És molt greu: segons hem conegut, l'Ajuntament de Madrid podria haver permès irregularitats a l'expedient de les obres il·legals escomeses al pis on viu Ayuso. Almeida ha de donar explicacions de per què la llei no s'aplica per igual a tots/es els/les madrilenys/es.

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Director Editorial de Línia: Amau Nadeu
Director Editorial dels webs temàtics: Quim Miró
Directora d'art i nous formats: Marga Moreno
Subdirectora de digital: Anna Corbatera

Subdirectors d'edicions Línia: Albert Ribas i Francisco Javier Rodríguez
Edicions Línia: Albert Alexandre, Guillem Francàs i Raül Martínez (BCN), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Roger Jiménez (Baix Llobregat i L'H), Toni Delgado (Esports),

Andreu Asensio (suplements) i Laia Coronado (xarxes)
Webs temàtics: Pere Giménez i Maria Cerezuela
Revista Orgull: Mar Sifre
Disseny gràfic: Susana Dicenta
Controller: Mauro Favieri
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Els semàfors

Safata d'entrada

Ajuntament

L'Ajuntament ha rebut moltes crítiques perquè tancarà el Park Güell per una desfilada privada de la marca de luxe Louis Vuitton, qui durant el muntatge de l'acte va malmetre una escala protegida del parc. El consistori ja ha dit que ho pagarà la marca.

pàgina 10

F. Maria Raventós

La Fundació Maria Raventós ha obert un punt de trobada social a la Vila de Gràcia, al carrer d'Argentona, 14. Es tracta d'un espai amb mirada comunitària i d'atenció integral a dones i famílies, amb accés lliure a sales d'estudi, i on es faran tallers.

pàgina 10

Barcelona Comerç

La Fundació Barcelona Comerç va celebrar el 9 de maig el Dia Europeu del Comerç de Proximitat reunint a l'Ajuntament les principals institucions del país, entitats i organitzacions destacades d'aquest sector.

pàgina 16

El + llegit

líniagràcia.cat

1

Veïns del Park Güell denuncien molèsties per la desfilada de Louis Vuitton

2

Junts+ guanya les eleccions a Gràcia

3

En marxa una part de les noves escales mecàniques a la baixada de la Glòria

4

La participació a Gràcia en les eleccions del 12M cau durant la tarda

5

La participació a Gràcia creix quasi cinc punts aquest 12M al migdia

Treballar menys per treballar tothom

per Pedro Jesús Fernández

La reducció de la jornada laboral i la distribució equitativa del treball són conceptes que han estat debatuts durant molts anys. Aquesta idea es basa en el principi que, amb els avenços tecnològics i l'augment de la productivitat, les empreses podrien operar eficientment amb jornades més curtes sense afectar els salaris. Això podria esdevenir una millora de la qualitat de vida i permetria a les persones treballadores tenir més temps per al desenvolupament personal. A més, podria ajudar a reduir l'atur, ja que la feina es repartiria entre més persones, especialment en el cas de les dones i els joves, que sovint pateixen taxes més altes d'atur i precarietat laboral. Aquest canvi també podria representar una oportunitat significativa per a la igualtat en el lloc de treball.

No obstant això, no podem ignorar que la implementació d'aquesta proposta presenta desafiaments, com ara l'acceptació per part dels empresaris, sempre reticents a una millor redistribució de la riquesa, i la necessitat d'ajustar les expectatives de producció i rendiment. També cal considerar l'impacte en els sectors on la presència física és essencial.

Hem de tenir present que la lluita per una jornada laboral de vuit hores va ser un moment clau en la història dels drets laborals, marcant un abans i un després en la relació entre treballadors i empresaris. Aquesta conquesta va ser el resultat d'una llarga sèrie de reivindicacions i conflictes que, malauradament, van costar vides humanes. No obstant això, va esta-

blir un precedent important per a les futures generacions en la lluita per condicions laborals més justes i humanes. Avui dia, la majoria social i econòmica considera raonable revisar aquesta jornada laboral per aconseguir un millor equilibri entre la vida laboral i personal.

No obstant aquests avenços, hem de reconèixer que encara hi ha desafiaments com les desigualtats econòmiques, l'atur i els salaris insuficients, que continuen sent temes centrals en el debat social i econòmic. Per això, la defensa de les desigualtats i la manca de solucions efectives per l'atur o per a la millora dels salaris, és insostenible com també ho és que hi hagi treballadors que amb el sou que cobren no arribin a final de mes. Aquestes són postures generalment associades amb sectors reaccionaris que es beneficien de l'*statu quo* o que no veuen la necessitat d'un canvi social.

Aquesta resistència al canvi pot ser vista com un obstacle per a aquells qui busquen una societat més equitativa, on les condicions de vida de tots els sectors siguin millorades. Tanmateix, la història ens ha mostrat que els canvis significatius requereixen no només temps i constància, sinó també un compromís col·lectiu per part de tots els sectors de la societat.

A través de la solidaritat, l'educació i la participació activa en els processos democràtics es poden aconseguir millores substancials en les condicions de vida. Així, mentre celebrem els èxits del passat, com la jornada laboral de vuit hores, també hem de reconèixer que la lluita per la justícia social i econòmica és una tasca contínua que requereix l'esforç constant de tots. La societat avança quan treballa unida per aconseguir un futur millor per a tothom, sense deixar ningú enrere. La història del moviment obrer ens serveix per recordar que, malgrat els obstacles, el progrés és possible quan ens unim. Per tant, cal continuar defensant el dret a viure amb dignitat i assegurar que els beneficis es distribueixin de manera més justa i equitativa.

En el context del segle XXI, l'increment dels beneficis empresarials, especialment escandalosos en el sector financer, és una qüestió considerada urgent. La proposta de reduir la jornada laboral, augmentar els salaris i erradicar l'atur i la precarietat laboral són mesures que s'han d'aplicar com a possibles solucions per aconseguir una societat més justa i equitativa. En definitiva, la idea és que, amb millors condicions laborals, les persones podrien gaudir d'una millor qualitat de vida.

Línia Gràcia no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#Illa

@ColoComunicador: Salvador Illa guanya les eleccions amb 42 diputats, primera vegada que el PSC guanya en vots i escons, però a 26 diputats de la majoria.

#Aragonès

@perearagones: Per responsabilitat amb el país i amb Esquerra Republicana, he comunicat a ERC que no prendré l'acte de diputat i que abandonaré la primera línia política.

#Rodalies

@eduardcabus: El robatori de coure a Montcada provoca quatre incendis en els túnels de Barcelona i col·lapsa Rodalies i Mitjana Distància durant dies. Ens prenen el pèl.

Les estacions d'AVE enmig del no res

per Max Zañartu

La crisi del 2008 va deixar una forta empremta a Catalunya i a l'Estat. D'un any per l'altre, centenars de milers de treballadors van acabar al carrer per culpa d'un còctel altament explosiu: la barreja de la crisi financera amb l'explosió de la bombolla immobiliària. Per al record, diverses proclames que tenien com a objectiu explicar com havíem arribat a aquella situació: si s'havia estirat més el braç que la màniga, si s'havia viscut per sobre de les nostres possibilitats, si calia ajustar-se el cinturó, si la crisi l'havien de pagar uns o altres...

Un dels blancs més freqüents del cabreig van ser les anomenades "infraestructures faraòniques", grans inversions que a ulls del públic obeïen més a criteris polítics que econòmics: autovies radials gratuïtes, línies de metro automàtiques amb giragonses inexplicables, aeroports sense passatgers... Tanmateix, dins de la categoria d'infraestructures faraòniques va fer especial fortuna una subcategoria en concret: les estacions de l'AVE "al-mig-del-no-res".

Molts van considerar insultant que, mentre es retallava en serveis bàsics, la xarxa d'Alta Velocitat Espanyola continués estenent els seus tentacles de manera imparabile des de Madrid. De fet, aquest discurs va trobar a Catalunya un bon caldo de cultiu: l'inici de la crisi de Rodalies, provocada per una forta desinversió (que aleshores començava a ser crònica) i una prioritització total per l'alta velocitat als accessos de Barcelona que escanyava el ferrocarril convencional. En resum, de la nit al dia es va fer una estesa de desenes de milers de quilòmetres de vies d'alta velocitat. Com que l'alta velocitat i les giragonses no són bons amics, es van evitar certs traçats per nuclis urbans, tot construint estacions completament excèntriques i, conseqüentment, absolutament infrautilitzades.

L'alta velocitat ha de complir dos requisits perquè l'adjectiu "alta" no sigui un simple eufemisme: traçats rectes i poques parades. Accelerar i frenar un tren a 300 km/h no es fa en pocs metres i, per tant, per treure profit a una velocitat punta elevada cal parar el mínim possible. És per això que l'alta velocitat i la capil·laritat territorial són com l'oli i l'aigua i, per tant, no són pocs els pobles i les ciutats que veuen passar trens d'alta velocitat pel seu municipi sense aturar-se o que, si els veuen parar, ho fan a desenes de quilòmetres del nucli urbà.

Val a dir que, a la lliga d'estacions d'AVE "al-mig-

del-no-res", Catalunya no es va quedar enrere: les estacions del Camp de Tarragona i Figueres-Vilafant han competit a primera divisió amb altres com Cuenca, Guadalajara, Requena-Utiel, Villena, Antequera-Santa Ana o Segovia. Sobre la idoneïtat d'aquestes estacions ja s'ha escrit rius de tinta i, per tant, no és l'objectiu de l'article. El principal propòsit d'aquestes línies és mostrar que en una cosa els espanyols són extremadament bons: copiar els francesos.

Si bé França va ser pionera en el desenvolupament de l'alta velocitat a Europa, Espanya no es va voler quedar enrere. Tot i el handicap que representava tenir una xarxa amb un ample de via diferent del de tota Europa, Espanya va crear des de zero una xarxa d'alta velocitat més extensa, més radial, amb més estacions "al-mig-del-no-res" i, en definitiva, més grandiosa que la de França. I ho va aconseguir. No en va, avui dia l'estat espanyol és dels països que construeix quilòmetres d'alta velocitat de manera més barata.

L'alta velocitat i la capil·laritat territorial són com l'oli i l'aigua

I no és que França no tingui estacions d'AVE envoltades de camps o d'aparcaments de cotxes. De fet, l'estat veí té moltes estacions d'alta velocitat a desenes de quilòmetres dels seus nuclis urbans: Aix-en-Provence TGV, Avignon TGV, Belfort-Montbéliard TGV, Besançon Franche-Comté TGV, Champagne-Ardenne TGV, Lorraine TGV, Gare de Mâcon-Loché-TGV, Meuse TGV, TGV Haute-Picardie, Valence TGV, Montpellier-Sud-de-France, Nîmes-Pont-du-Gard... Disputant-se amb Espanya aquesta espècie de Champions League d'estacions "al-mig-del-no-res".

La diferència entre França i el seu alumne avançat, Espanya, és que els francesos han connectat amb més o menys èxit aquestes estacions excèntriques a la xarxa de trens regionals, intentant evitar que la seva xarxa d'alta velocitat sigui una xarxa totalment paral·lela a la xarxa convencional, millorant la capil·laritat del servei de TGV. A Espanya, en canvi, les poques ganes i el doble ample de via (estàndard per a l'alta velocitat i ibèric per a la xarxa convencional) sí que han consolidat dues xarxes total-

ment paral·leles. Només als llocs on s'han instal·lat intercanviadors d'ample i es disposa de trens que poden canviar l'ample hi ha una certa compatibilitat entre les dues xarxes.

Per altra banda, cal destacar que, si bé França ha construït moltes estacions d'alta velocitat *ex novo*, mai ha deixat de servir les estacions centrals d'aquestes mateixes ciutats amb els seus TGV. Per Nîmes, Montpellier i moltes altres ciutats tant hi passen TGV per la seva estació històrica com per la nova (fet que, certament, de vegades genera confusió). A Espanya, aquesta solució ha estat inaudita fins avui dia pel mencionat problema del doble ample de via, si bé la implantació de l'ample estàndard al corredor mediterrani pot fer que això comenci a canviar.

Tema a part és la urbanització dels entorns d'aquestes estacions. Si bé a Espanya destaca la boja història sobre la urbanització fantasma de Valdeluz a Guadalajara, els francesos (com sempre) han tirat de pressupost i d'eufemismes per construir *Poles d'Exchange*, *Poles de Developpement* (o com diríem els mortals, oficines i centres comercials amb moltes rotondes). N'és un cas paradigmàtic la ZAC *Cambacérés* a l'estació Montpellier-Sud-de-France.

En definitiva, Espanya i França han construït en relativament poc temps una xarxa d'alta velocitat destinada a relligar tots els centres polítics i econòmics a les seves respectives capitals. Aquestes xarxes s'han erigit deixant de banda molts pobles i ciutats, i fins i tot han servit d'excusa per empijorrar serveis de tren ja existents a la xarxa convencional. En algunes capitals de província (de departament, a França) s'ha propiciat la construcció de noves estacions a quilòmetres dels nuclis urbans, retallant serveis a les estacions històriques d'aquests nuclis (especialment a Espanya). Finalment, i per variar, en aquelles ciutats on l'alta velocitat s'ha fet arribar al centre del nucli urbà, aquesta ha comportat, massa vegades, un procés de gentrificació que no ha passat desapercebut.

Com hem vist en el cas de les estacions "al-mig-del-no-res", Espanya no és un cas aïllat, sinó que reproduceix un model del nostre entorn més proper. Per a bé o per a mal, moltes coses que s'han pensat, s'han fet o s'han dit ja s'han pensat, fet o dit en contextos no gaire llunyans. El que marca la diferència és saber aprendre dels errors, i en aquest cas l'únic que s'ha fet és aprofundir en aquest de particular.

Les millors perles

La moda sempre porta tendències sorprenents, com la que darrerament s'ha vist a la setmana de la moda de Milà, on la firma Jordanluca presentava els seus "texans pixats", que costen 758 euros. El més curiós és que s'han esgotat a internet.

Una jove italiana s'ha fet popular a les xarxes socials per tenir tres ulls. En concret, en un ull té dues pupil·les i en l'altre, una, fruit d'una anomalia genètica. L'anatomia, de vegades, pot ser fascinant.

La platja de Calafell ha estat l'escenari d'un esdeveniment insòlit. Molt poques vegades, per no dir gairebé mai, es poden veure peixos manta a la platja, ja que viuen mar endins. I encara menys veure com pareix, tal com ha passat.

Anar a Ikea, per a molts, és tot un malson, en sentir que el recorregut pels milers d'expositors mai s'acaba. Un client, desesperat per marxar i no arribar a la sortida, va buscar una porta d'emergència i va fer saltar les alarmes.

Eurovision

LA FOTO

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernàndez

Montserrat
Tura

Neus
Munté

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Xavi
Casinos

Lucía
Delgado

Fernando
Carrera

Janet
Sanz

Xavier
Godàs

Manuel
S.V. Beuter

Jordi
Martí Galbis

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Oriol
López

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Nùria
Parlon

Arnau
Nadeu

Tribuna

Arquitectures sense lloc

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor a la UPC

Foto: Blanca Blay/ACN

La sensació de desànim que ha produït al despatx la pèrdua recent d'un important projecte d'arquitectura, després de tot l'esforç, el temps i la il·lusió que hi havíem dipositat, m'ha portat a la memòria una antològica exposició de l'any 2009 al Centre d'Arts Santa Mònica de Barcelona titulada *Arquitectures sense lloc*.

La mostra reunia, en un mateix espai, 200 maquetes i projectes d'autors diferents que mai van ser construïts o bé que ja no existien. Segons premis de concursos, encàrrecs no realitzats i obres desaparegudes. El títol, sens dubte, evocava aquest sentiment de nostàlgia que produeix saber que allò que algú va imaginar i planificar mai veurà la llum.

Juan Luis Arsuaga, paleoantropòleg i director de les excavacions dels jaciments d'Atapuerca, parla amb passió de la capacitat d'imaginar de l'home de Cromanyó, el nostre avantpassat més directe. Segons explica, va ser la diferència més notable envers l'home de Neandertal; la característica que finalment va fer que fos la seva descendència la que s'imposés. Cromanyó somiava i era capaç de crear imatges mentals d'una realitat inexistente, desenvolupant una intel·ligència simbòlica més avançada que la de Neandertal. Això li va permetre planificar i compartir projectes o pensaments abstractes que comptaven amb el suport de la comunitat de manera incondicional fins a la seva consecució. Una capacitat i una ambició imbatibles davant les altres espècies.

Arquitectures sense lloc posava en evidència aquest llegat genètic que vam rebre fa una eternitat i que encara ens continua distingint entre els altres éssers vius: la nostra imaginació. Els éssers humans habitem el món present mentre ens inventem el futur. A través del dibuix i de la representació abstracta, la imaginació humana és capaç de viure aquests espais, de reconstruir-los, de la mateixa manera que un músic és capaç d'*escoltar* la música escrita en una partitura. Invertim quantitats enormes d'energia a dissenyar mons de ficció que seran el nostre hàbitat de demà. Potser per això, no veure realitzats els nostres projectes ens genera una frus-

tracció que ens costa digerir. És tant com renunciar a un futur que havíem dissenyat meticulosament.

Tot i això, la mostra del Centre d'Arts Santa Mònica amagava una cara menys evident que la de la simple nostàlgia o la decepció.

La veritat és que els arquitectes concebem molts més projectes que els que finalment es fan realitat. No hem sabut trobar una altra manera que convocar moltes idees per poder escollir entre elles, i això era una cosa que a l'exposició saltava a la vista. El problema és que, al nostre país, aquestes idees valen molt poc o gens, i aquí és on resideix el veritable desànim. La cultura del totxo posa preu només al que es construeix.

Podríem dir que un despatx amb cert èxit en la competició en concursos d'arquitectura aconsegueix guanyar entre un 10 i un 20% dels projectes en els quals participa. Això és el mateix que dir que en perd entre 80 i 90 de cada 100 dels que concursa, i això requereix emprar molta energia, però també molts diners que no rep.

Els nostres veïns francesos, suïssos o alemanys ho tenen clar: les idees inicials han servit per emetre un judici de valor. Formen part intrínseca de la construcció de l'edifici, una part més que cal pagar. Allà, un despatx amb poca obra construïda però acostumat a presentar les seves idees en concursos o processos participatius és capaç de subsistir econòmicament de manera digna. El contrari és fomentar la precarietat al sector. Col·laboradors mal pagats i incapacitat per invertir en avenços tecnològics o en una necessària formació contínua si volem ser competitius i afrontar reptes com l'adaptació al canvi climàtic o la incorporació de la intel·ligència artificial en els processos de disseny. Que les nostres idees no es converteixin en totxos no vol dir que no valguin res.

És necessari un canvi de paradigma on administracions públiques i col·lectius professionals com el Col·legi d'Arquitectes i altres àmbits creatius estableixin les bases d'un sistema que reconegui el valor que aporten les idees en el procés de disseny.

Un sistema més just on no guanyar no sigui sinònim de perdre.

“

La veritat és que els arquitectes concebem molts més projectes que els que finalment es fan realitat. El problema és que, al nostre país, aquestes idees valen molt poc o gens, i aquí és on resideix el veritable desànim. La cultura del totxo posa preu només al que es construeix

”

Flaixos

@indicatiu: És el 2036. El teu fill de dos anys se'n va d'excursió al Hard Rock per l'assignatura d'hostaleria i turisme, obligatòria a tots els parvularis.

@enriccalpena: A la parada del Liceu, he demanat a tres turistes que recollissin els papers que llençaven. No m'han pegat perquè la gent els ha mirat de manera tèrbola.

@joeldiazbrah: No respondre enquestes i no participar en sondejos polítics podria ser una manera molt efectiva d'obligar la gent que pensa dels partits a pensar millor.

DISTRICTE LGTBI

El flamenc, la música refugi de les identitats 'queer'

El flamenc és un gènere musical que s'ha viscut com un lloc de trobada històrica i representativa de la diversitat d'identitats LGTBI+, o com a mínim això és el que sostenen Ruben Heras i Jero Férec, integrants de Flamenco Queer. De fet, creuen que la diversitat sempre ha format part de la cultura flamenca, així com de la societat.

Flamenco Queer va néixer l'octubre del 2019 amb l'objectiu d'unir, recordar i retre homenatge a la confluència que ha existit sempre entre la comunitat LGTBI+, travesti i flamenca, especialment als barris del Raval i del Poble-sec de Barcelona a principis del segle XX. La seva proposta artística combina el flamenc tradicional amb la representació *queer*.

És per tot plegat que Flamenco Queer es posa al capdavant del taller *Creació d'una peça flamenca: una visió queer*, que tindrà lloc el 6 de juny a les 18 hores al Centre Cívic Sagrada Família.

Les artistes proposen un taller-espectacle en el qual les persones que hi participin tindran l'oportunitat de convertir-se en part ac-

tiva de la creació de la peça. El resultat, per tant, és una obra flamenca col·laborativa.

Per visibilitzar la iniciativa de Flamenco Queer i posar en valor la peça que naixerà a partir del treball en equip del taller, a les 20:30 hores del 6 de juny tindrà lloc la sessió de cloenda oberta al públic, al mateix Centre Cí-

Sempre hi ha hagut confluència entre la comunitat LGTBI+ i la cultura flamenca

vic Sagrada Família. L'ocasió permetrà gaudir en directe de l'obra flamenca col·laborativa en presència de les persones que hauran format part de la creació.

Tal com expliquen des de Flamenco Queer, l'objectiu de les activitats és celebrar el flamenc des de la pluralitat de les identitats LGTBI+ que sempre han existit.

Amb tot, la programació LGTBI+ del Centre Cívic Sagrada Família no acaba aquí. El 13 de juny a les 20 hores es podrà gaudir de l'obra de teatre i performance *Si algú em pronunciara tu nombre: Vol II*, a càrrec d'Andrea Corrales i Laia Lloret, de Dostopías.

La peça està basada en l'obra *El cos lesbiana* de l'escriptora Monique Wittig. En la performance de Dostopías, les artistes treballen amb la materialitat del llenguatge d'una manera experimental, inspirant-se en els imaginaris de Wittig sobre la identitat, el dolor i les pràctiques lesbianes, portant-los a l'extrem.

De fet, en aquest segon volum que presentaran al Centre Cívic Sagrada Família, les artistes faran emergir també, a partir del desig i la resistència, altres problemàtiques que parteixen de les complexes relacions entre nosaltres: cossos travessats per les limitacions, els fantasmes, la imatge i les tecnologies.

Totes les activitats es duen a terme a la sala d'actes del Centre Cívic Sagrada Família i l'entrada i participació és gratuïta, tot i que hi ha aforament limitat.

FLAIXOS AMB ORGULL

Taller sobre transfòbia a la feina

L'àrea d'adolescència i joventut de l'Ajuntament de Barcelona organitza activitats i tallers al voltant del món laboral i la recerca de feina per a persones d'entre 16 i 35 anys.

És per això que impulsa la sessió *Transfòbia al món laboral* el 6 de juny a les 17:30 hores a l'oficina de Joves d'Horta-Guinardó.

L'objectiu és donar eines i consells en matèria de drets laborals i LGTBI+. També serà un espai segur on poder compartir experiències de transfòbia a la feina i conèixer la vivència d'altres persones trans.

Festa dels 5 anys del Centre LGTBI

Dissabte 18 de maig, el Centre LGTBI celebra la seva festa anual, amb motiu del Dia Internacional contra l'LGBTI-fòbia. Enguany, la festa tindrà un caràcter especial, ja que es commemoren els cinc anys del naixement del Centre LGTBI.

Durant el matí hi haurà activitats per a totes les edats davant de l'equipament, al carrer Comte Borrell. En canvi, a la tarda hi haurà concerts i actuacions musicals a la plaça de Catalunya.

Recorreguts vitals a través de l'arxiu

El 30 de maig a les 18 hores, Ca la Dona acollirà el taller *Recorreguts vitals, utopies i ensomnis al voltant de l'arxiu i la memòria*, a càrrec de l'artista E/Urko.

L'activitat té el propòsit de relacionar el material d'arxiu de i des de les dissidències sexuals i de gènere a través de la memòria.

El que es farà és construir artefactes culturals en forma de *collage*, relats i fotografies, per exemple, per deixar constància i fer memòria. Intervenir en el present i el passat per omplir els buits i crear utopies d'altres mons possibles.

Foto: Flamenco Queer

Les dones i les memòries dissidents durant el franquisme

Foto: Centre LGTBI de Barcelona

Quan es parla de la repressió durant el franquisme, sovint es pensa en aquells que la van patir per motius polítics. De vegades, també es recorden els homes homosexuals empresonats o les dones trans que patien la persecució del règim i no eren reconegudes en la seva identitat de gènere.

La realitat, però, és que es té poca consideració envers la repressió silenciosa, però no menys violenta, que duia a terme *El Patronato de Protección de la Mujer* i com afectava tant les dones cis heterosexuales com totes aquelles que haurien volgut sortir de la norma.

De fet, es tracta d'una de les institucions més longeves i opaques del franquisme i la transició i va suposar un mecanisme de control i vio-

lència contra les dones i les persones dissidents. Amb l'objectiu de reflexionar sobre tot plegat, el Centre LGTBI de Barcelona organitza la taula rodona *El Patronato de Protección de la Mujer i les memòries dissidents* el 16 de maig a les 18 hores a la seva seu del carrer Comte Borrell, número 22.

La pregunta a respondre és: "De quina manera va afectar aquesta institució les vides i llibertats de milers de dones?". Per fer-ho, participaran en la taula rodona Consuelo García del Cid, escriptora i supervivent de reformatoris franquistes; Sofia Esteve i Isa Luengo, cineastes; Andrea Momoitio, periodista; i Maria Forns Roca, que es defineix com a dona, de classe baixa i nació oprimida.

Els dos primers trams d'escales mecàniques reversibles a la baixada de la Glòria ja estan en funcionament. Les escales han donat alguns problemes els primers dies d'ús, amb diverses pujades de tensió n'han bloquejat el moviment.

Queixes per una desfilada d'una marca de luxe al Park Güell

» La firma celebrarà una desfilada privada a dins del parc
» Els veïns alerten que s'ha malmès una escala de l'obra de Gaudí

Laia Coronado

LA SALUT

Els dies 22 i 23 de maig l'accés al Park Güell estarà totalment tancat al públic, tant a turistes com a veïns. S'hi celebra la desfilada de moda 'Creuer 2025', un dels esdeveniments privats més "exclusius" que organitza la marca de luxe Louis Vuitton. És el primer acte relacionat amb el patrocini de la marca a la Copa Amèrica, que se celebrarà entre agost i octubre d'enguany al port de Barcelona.

Els veïns denuncien les molèsties que això provocarà al barri i també alerten que durant les obres de muntatge de l'esdeveniment s'ha malmès una escala que forma part del conjunt monumental patrimoni de la UNESCO obra d'Antoni Gaudí, tal com explica a *Línia Gràcia* Marco Martone, de la plataforma Recuperem la Salut. A més, les famílies de l'escola Baldiri Reixac, situada a l'interior del Park, llavors no tenien la informació detallada de com serà l'accés i la mobilitat per poder deixar i recollir els infants el dia de la desfilada.

DES PERFECTES EN PATRIMONI

Fonts de l'Ajuntament responen a aquest mitjà que, tot i que "les condicions per a la celebració de l'esdeveniment no permeten intervencions en elements ornamentals, terres i murs", hi ha hagut "un error humà" durant les tasques de muntatge. Aquest ha provocat "danys en un tram de la coronació del mur de pedra

El tros d'escales malmès pel muntatge de la desfilada. Foto: ACN

proper a l'escala que dona accés a la plaça de la Natura".

També expliquen que ja s'està treballant en la reparació del mur, que quedaria restablert la setmana dels fets -la del 13 de maig- "seguint les directrius de Patrimoni". Les fonts comenten que "l'empresa organitzadora lamenta l'incident" i que ha reiterat el seu "màxim compromís amb la seguretat i la prevenció de l'espai i es farà càrrec de les despeses de la reparació".

Els veïns també fan referència al fet que, d'acord amb la normativa especificada al web del Park, l'objectiu a l'hora d'autoritzar gravacions o filmacions és "trobar l'equilibri entre l'activitat turística i els usos socials, sobretot perquè els veïns i veïnes dels barris més propers en puguin gaudir amb tranquil·litat". A més, Martone explica que els veïns han demanat en altres ocasions fer esdeveniments dins del Park i que els han denegat el permís.

INCERTESA A L'ESCOLA PARK

Per altra banda, l'esdeveniment tindrà una afectació concreta en els infants i famílies de l'escola pública Baldiri Reixac. Tot i haver demanat la informació des de fa setmanes, l'única informació que havien rebut el 14 de maig és que tindrien afectacions i que permetrien el pas als veïns del Park i a les famílies, però sense saber horaris concrets. La resposta, però, va acabar arribant el 16 de maig, quan l'AFA va fer públiques les afectacions de mobilitat per a recollir i deixar els infants a l'escola.

Des de l'AFA de l'escola lamenten que no es permetrà romandre dins del parc. "Ens privaran dels nostres espais de socialització i joc després de l'horari escolar", expliquen en un comunicat. Les famílies han convocat una mobilització el 22 de maig a les 18 h a la sortida de l'escola, on conviden a les comunitats de les escoles del voltant.

Aturada la construcció dels pisos per a avis de la Quirón

OBRES ▶ La construcció dels pisos per a gent gran del solar de l'antiga Quirón ha quedat aturada perquè la constructora ha fet fallida, tal com ha avançat *Betevé*. L'Ajuntament, que vol anul·lar el contracte amb l'empresa, intenta reprendre els treballs el més ràpid possible i avançar en unes obres que estan fetes gairebé un 30%.

La constructora deixa a mig fer els 83 habitatges de l'avinguda de la Mare de Déu de Montserrat. Això implica que caldrà obrir una nova licitació per completar les obres. L'aturada obli-

garà l'Ajuntament a refer el projecte constructiu i allargarà el termini per a finalitzar les obres. Malgrat que es preveia acabar els pisos aquest 2024, l'entrebanc endarrerirà les feines fins a finals del 2025 o el 2026.

La clínica Quirón va abandonar el solar l'any 2007. En els primers anys es va plantejar la construcció d'uns pisos de luxe, així com una residència per a la tercera edat. La justícia, però, ho va impedir i el govern de Xavier Trias va proposar fer-hi uns habitatges per a avis.

Autodefensa, massatges i sales d'estudi en un nou espai

Un grup de dones parlant al nou espai social. Foto: Ajuntament

EQUIPAMENTS ▶ La Fundació Maria Raventós ha estrenat un nou punt de trobada social, situat al carrer d'Argentona, 14. Aquest espai oferirà tota mena d'activitats per als veïns: tallers de massatge infantil, classes d'autodefensa feminista i d'exercitació del sòl pelvià, així com accés lliure a sales d'estudi o grups d'acompanyament a la criança.

"Hem creat un espai únic, amb una mirada comunitària i d'atenció integral a dones i famílies. Volem contribuir al treball en xarxa del barri i a l'en-

fortiment del teixit associatiu" explica la Marta Bàrbara Sirera, directora de la Fundació.

Els primers espais que s'obren són els de 'La Trena', un centre de participació comunitària per a dones que promou la participació activa, la capacitat i l'empoderament femení. Aquesta iniciativa enforteix les xarxes de suport entre dones a través de diverses activitats. L'altre punt de trobada serà 'La Branca', un espai familiar socioeducatiu per a famílies amb infants de zero a tres anys.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
Barcelona

CONNECTA, COMPARTEIX, DIVERTEIX-TE

Uneix-te a una comunitat LGBTQ+ diferent!

ASSOCIACIÓ DEL RAM DE L'AIGUA

ESPORT, CULTURA I LLEURE

Vòlei Platja · Pàdel · Futbol · Performance · Activisme
Scaperooms · Club de lectura · Escapades · I molt més

Troba el teu espai, fes xarxa amb noves amistats
i gaudeix amb nosaltres en un entorn segur

Ram
de l'Aigua

ramdelaigua.org

Escaneja'm i uneix-t'hi!

“**H**i ha pocs pisos de lloguer i molta gent en llista d'espera”, contesta la comercial movent el cap d'una banda a l'altra en signe de negació i sense gairebé mirar la Newma a la cara. “L'anunci deia que teníeu un pis de lloguer de dues habitacions per 600 euros”, insisteix la noia balbucejant i plantada dempeus al vestíbul de la Cambra de la Propietat Urbana a Olot. “Sí, però ja no el tenim”, la interromp la dona de manera seca.

La Newma fa cinc anys que busca un pis de lloguer a Olot o a qualsevol altre municipi proper. Però en tot aquest temps no n'ha trobat cap. En el seu cas no és un problema de diners. Treballa en una empresa càrnia com a netejadora i compartirà el pis amb la seva germana, que també té un contracte fix a jornada completa. És a dir, pot pagar perfectament un lloguer de 500, 600 o 700 euros, que són els preus en què es mouen els pisos a Olot.

La Newma, però, té una pega. És catalana i parla perfectament el català, però vesteix un hijab i és negra. Els seus pares són originaris de Gàmbia. L'ARA l'acompanya a diverses immobiliàries per comprovar si realment és tan difícil trobar pis. Per no condicionar-ne la resposta, la periodista també es cobreix el cap amb un mocador com si fos musulmana. I, efectivament, totes les immobiliàries contesten el mateix: no hi ha ni un sol pis de lloguer a Olot.

La cosa canvia radicalment, però, sense un vel al cap. “Tenim un pis de dues habitacions i 560 euros”, afirma la mateixa comercial de la Cambra de la Propietat Urbana que fa menys d'una hora ha donat una negativa rotunda a la Newma, quan aquesta periodista hi torna sense cobrir-se els cabells. Un pis així és justament el que necessita la Newma. En aquesta ocasió, la comercial es mostra amable, m'ofereix seure, m'ensenyà fotos de l'habitatge, em proposa visitar-lo i fins i tot està disposada a esperar un dia perquè jo decideixi si m'interessa. Així mateix, m'ensenyà imatges d'un segon pis de lloguer que també està disponible, encara que és una mica més car.

“Ric per no plorar”, diu la Newma mentre se li escapa un riure nerviós, d'incredulitat, quan escolta bocabadada la conversa amb la comercial que ha gravat l'ARA. Aquest pis li canviaria la vida, assegura. El seu marit és a Gàmbia –el va conèixer en unes vacances d'estiu– i el reagrupament familiar depèn ara del fet que ella aconseguixi un pis de lloguer. Actualment viu amb el seu fill de tres anys a casa dels seus pares, però allà ja no hi cap ningú més. “Faig torn de nit a la feina i totes les hores extra que pugem cobrar més,

Sense pisos de lloguer per a immigrants

Hi ha pisos de lloguer per a autòctons però no pas per a immigrants. En aquest reportatge del diari **ARA**, la periodista **Mònica Bernabé** comprova de forma pràctica les actituds racistes en moltes immobiliàries. Una altra cara del greu problema de l'habitatge.

però veig que no es tracta d'un problema de diners –lamenta la noia–. Jo no vull anar-me'n a viure a Gàmbia. Jo soc d'aquí, no conec aquell país”.

La responsable de la delegació a Olot de la Cambra de la Propietat Urbana de Girona declina fer declaracions a l'ARA quan aquest diari contacta amb ella per telèfon per aclarir la raó de la diferència de tracte. Es dona la circumstància que el 2021 l'Ajuntament d'Olot va im-

pulsar un procés participatiu per abordar el racisme immobiliari al municipi, en què es van implicar professionals de l'administració local, associacions de veïns i immigrants, però també els mateixos agents de la propietat. Fruit d'aquella feina, es va fer una diagnosi de la situació i es van acordar una sèrie de mesures.

“Fa dos anys que esperem que l'Ajuntament faci alguna cosa”, es queixa Mari Dram-

meh, de la plataforma Stop Racisme Lloguers, que considera que la diagnosi va estar molt bé, però no ha servit per a res pràctic. En canvi, el regidor d'Urbanisme i Habitatge d'Olot, Jordi Güell, assegura que sí que s'hi han fet avenços: “Hem format els treballadors municipals i ens hem posat en contacte amb Figueres, Salt, Banyoles i altres ajuntaments de la zona. Tothom detecta el problema, però ningú sap com po-

sar-s'hi”. Segons ell, la Generalitat és la que ha d'intervenir en l'assumpte: “L'Ajuntament d'Olot no resoldrà el problema sol. Fa falta una voluntat política de país”.

Rosa Padilla fa tres anys que busca un pis de lloguer a Arenys de Mar o a qualsevol altra localitat del Maresme. És hondureny, fa més d'una dècada que viu a Espanya i gairebé no té accent llatinoamericà quan parla. Però la seva fesomia la delata. “No tinc

La Newma fa cinc anys que busca un pis de lloguer. Foto: David Borrat

“

– [Comercial immobiliària]
Hi ha pocs pisos
de lloguer i molta gent
en llista d'espera...

– [Newma]
L'anunci deia que teníeu
un pis de lloguer
de dues habitacions
per 600 euros.

– [Comercial immobiliària]
Sí, però ja no el tenim.

”

ni un sol pis de lloguer”, assegura la comercial de Finques Blau-mar, a Arenys de Mar, pensant que parla amb dues immigrants: la Rosa i la periodista de l'ARA. Al cap de cinc minuts, aquest diari torna a contactar amb la immobiliària però per telèfon i parlant en català, i la resposta és totalment diferent. “Tenim un pis de tres habitacions amb pàrquing per 1.100 euros al mes”, contesta un altre comercial.

“Et sents impotent i amb ràbia”, confessa la Rosa, visiblement dolguda. Actualment viu en un pis d'una sola habitació amb la seva parella, la seva filla d'11 anys i la seva germana, on literalment no caben. En necessita un de més gran. Els diners tampoc són un inconvenient per a ella. Pot pagar un lloguer de 1.100 euros o fins i tot més.

MESURES QUE NO ARRIBEN

Infinitat d'informes corroboren que hi ha racisme immobiliari a Catalunya. No es tracta d'una percepció, sinó d'una realitat. La mateixa Generalitat va anunciar a l'octubre la posada en marxa de 70 mesures contra el racisme, i algunes anaven destinades precisament a combatre aquest problema. La directora

general de Migracions, Refugi i Antiracisme del departament d'Igualtat i Feminisme, Eunice Romero, afirma, però, que de moment només han tingut temps de formar sobre aquest tema el personal de l'Agència Catalana d'Habitatge i els professionals dels serveis d'acollida de migració. “Una experiència pilot amb agents immobiliaris a les comarques de Girona per combatre el racisme no es podrà dur a terme per la no aprovació dels pressupostos”, lamenta. Així mateix, tampoc es va poder aprovar abans de la convocatòria de les eleccions l'avantprojecte de llei contra el racisme, que ja s'havia redactat. O sigui, de nou, el que es posa per escrit no es fa realitat.

“Em pot dir el seu nom per saber com dirigir-me a vostè?”, diu a l'altra banda del telèfon la comercial d'una oficina de Tecnocasa, al barri de Sant Andreu de Barcelona. Amb aquesta fórmula, les immobiliàries poden deduir l'origen del seu interlocutor sense necessitat de preguntar-lo directament. A Tecnocasa també asseguren que no tenen pisos de lloguer quan creuen que parlen amb una persona estrangera, però contesten el

Infinitat d'informes corroboren que hi ha racisme immobiliari a Catalunya. No es tracta d'una percepció, sinó d'una realitat

L'article 512 del Codi Penal i la llei del Parlament 19/2020 sancionen el racisme immobiliari: les multes van de 10.000 a 40.000 euros

contrari al cap d'una hora quan se'ls contacta parlant en català.

“Potser la meua companya no tenia constància que teníem aquest pis disponible”, argumenta el responsable de l'oficina de Tecnocasa, David Sánchez, per justificar la diferència de resposta. Aquesta mateixa raó argüeix Mar Buch, de Finques Blau-mar, a Arenys de Mar, encara que reconeix que el 25% dels propietaris els demanen que l'inquilí no sigui immigrant. “Llavors jo m'he de buscar una excusa, perquè el propietari és el que decideix. Altres tampoc volen animals ni nens”, admet amb total sinceritat.

L'advocada del servei d'atenció i denúncia de SOS Racisme Catalunya, Úrsula Ruiz, recorda que l'article 512 del Codi Penal i la llei del Parlament 19/2020 sancionen el racisme immobiliari. Les multes van de 10.000 a 40.000 euros. El problema, però, és aconseguir-ne les proves. “Cal el registre de trucades amb la immobiliària, els emails de confirmació de cita per visitar un pis i després la cancel·lació... –enumera per exemple–. Les immobiliàries dilaten el procés en el temps o diuen que el pis ja està llogat”, afirma. És a

dir, el racisme no és flagrant sinó subtil, i això encara dificulta més la denúncia.

SANCIONS

Malgrat això, l'Ajuntament de Barcelona va sancionar dues immobiliàries amb 45.000 i 90.000 euros per discriminació quan governaven els comuns. L'ONG Provienda també ha aconseguit alguns fruits en aquest sentit. “Fins que no es posin multes, les immobiliàries no canviaran”, opina el seu advocat, Míquel Ruiz Díaz-Reixa. L'any passat, Mehdi el Madyouni, d'origen marroquí i que va comptar amb el suport legal d'aquesta associació, va obtenir una indemnització de 4.000 euros de Finques Pagès, de Reus, per danys morals per discriminació. Amb tot, els que s'animen a seguir un procés d'aquesta mena són molt pocs. L'advocada de SOS Racisme explica per què: “Una denúncia suposa una inversió de temps i d'energia i no garanteix aconseguir un pis”.

Un reportatge de **Mònica Bernabé**

Llegeix més reportatges com aquest a:

ara.cat

DONES **Periodistes** **contra** el masclisme

Exposició oberta al públic
Entrada lliure

espai línia

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

L'Espai Línia va acollir una conferència que va comptar amb la participació del comissionat de Polítiques LGBTI de l'Ajuntament de Barcelona, Javi Rodríguez. Fotos: Joanna Chichelnitzky

Entre l'estigma i la invisibilització: la realitat del col·lectiu LGBTI als mitjans

Albert Alexandre
BARCELONA

Fa un temps, la xerrada en la qual el passat 30 d'abril van participar el comissionat de Polítiques LGBTI de l'Ajuntament de Barcelona, Javi Rodríguez, la coordinadora del Servei Cruïlles, Elena Longares, i l'economista Olympia Arango hauria estat una absoluta raresa en el panorama mediàtic català. Així va quedar reflectit en l'acte *Actualitat LGBTI. Com es pot representar la diversitat sexual als mitjans catalans?*, emmarcat en el cicle de conferències *Districte LGBTI* que impulsa el *Línia* a l'Espai Línia.

Els ponents van posar sobre la taula la manca de representativitat i el biaix en la descripció del col·lectiu LGBTI i com aquesta situació, tot i que en els darrers temps ha canviat, encara és problemàtica. D'aquesta manera, tal com van reconèixer Rodríguez, Longares i Arango, esdeveniments com la conferència en qüestió o la recentment estrenada revista *Orgull* del mateix grup editorial suposen un pas endavant per al col·lectiu.

Malgrat tot, el camí és llarg, i segons va explicar el comissionat de l'Ajuntament de Barcelona, "els temes LGBTI no apareixen als mitjans en la seva plenitud, i quan ho fan s'envia una imatge que no es correspon amb la realitat". "No en parlen o ho fan

per pervertir la imatge de la comunitat LGBTI", va lamentar Rodríguez.

Per la seva banda, Arango va considerar que hi ha una "homogeneïtzació del col·lectiu com si tothom que en forma part tingués les mateixes demandes i la mateixa mena de vida". Així mateix, l'economista va recordar que, segons dades de l'any 2018, el 52,8% de les notícies que parlaven sobre el col·lectiu es referien a la discriminació que reben les persones LGBTI, mentre que el 24,3% eren titulars sobre els seus drets i les polítiques que es duen a terme per protegir-los. "La narrativa és que ser una persona LGBTI és una cosa terrible, i encara que és cert que hi ha violència i patiment, no només és això", va assenyalar.

De la mateixa manera, Longares va afirmar que no es reflecteix pràcticament la vida quotidiana de les persones LGBTI ni com temes com l'habitatge, que "poden estar a l'agenda mediàtica", afecten les persones del col·lectiu. "Estem molt poc retratades i visibilitzades dins dels mitjans generalistes", va afegir. Des del seu punt de vista, el col·lectiu encara queda més invisibilitzat quan les persones que en formen part pateixen altres opressions. "Els altres eixos de desigualtat estan totalment invisibilitzats, i si ets una persona LGBTIQ+ en una situació administrativa irregular estàs encara més invisibilitzada", va dir per afegir que això també succeeix

amb les persones més grans. "El tema de la classe social no es veu ni se l'espera, com el tema de la diversitat funcional", va criticar. Així mateix, va considerar que en períodes electorals, per exemple, "es parla poc dels efectes que poden tenir polítiques d'ultradreta en la vida de les persones del col·lectiu".

EL QUE SÍ QUE HI APAREIX

Tal com van apuntar les tres persones convidades, sí que existeixen situacions que es visibilitzen més que d'altres. "Tots els subcol·lectiu estan infrarepresentats, però si hi ha un col·lectiu que està més visibilitzat és el dels homes gais", va dir Longares. Tanmateix, va lamentar que a ells sovint se'ls vincula a una mena de notícies concretes relacionades amb la salut pública com si només fossin "vectors de transmissió de malalties".

En línies similars, Rodríguez va afirmar que sovint els mitjans de comunicació recorren a persones que són "teòricament especialistes, però que a la pràctica no ho són tant", per parlar de temàtiques que tenen a veure amb el col·lectiu. Es va referir a metges de capçalera, per exemple, que aprofundeixen en l'estigma que hi ha cap a les persones LGBTI.

Segons Longares, el problema de la forma amb què es tracta la sexualitat dels integrants del col·lectiu, però, va més enllà i rau en el tabú general per parlar de sexualitat, de relacions afectives sexuals, d'amor romàntic o de

violència. "Quan ajuntem temàtiques que són tabú amb un imaginari social concret ens trobem notícies amb titulars desastrosos, com ha passat amb el món del VIH o el *chemsex*", va dir. "No hi ha una cultura de la sexualitat. No hi ha formació ni pedagogia, i quan s'aborden temàtiques LGBTI amb temes tabú es fa una bola gegant", va afegir.

En una línia una mica diferent, Rodríguez va considerar que els homes gais o les dones lesbianes estan "ben representats" als mitjans, perquè actualment hi ha presentadors del col·lectiu. No obstant això, va reconèixer que es tracta només d'una victòria parcial, ja que encara no hi ha presentadors transsexuals. "Les persones trans són les més estigmatitzades als mitjans, perquè quan hi apareixen només ho fan per parlar de la seva transició", va dir Rodríguez. Així mateix, el comissionat va assenyalar que al món de la ficció la situació és diferent. "Hi ha trames LGBTI, però no hi ha històries on ser un personatge LGBTI és una cosa més", va explicar per afegir que, "a la ficció, les persones bisexuals no estan pràcticament representades".

RESPONSABILITATS

La conferència també va servir per mirar d'entendre com solucionar aquesta problemàtica que es viu en els mitjans. Rodríguez, amb tot, va reconèixer que "la professió periodística està molt precaritzada i no hi ha temps per contrastar la informació o preguntar

a totes les parts implicades ni als referents del col·lectiu".

Per la seva banda, Longares va considerar que "hi ha hagut una evolució" en la mirada dels mitjans cap al col·lectiu. "Tenir mitjans especialitzats obre un univers que fa que tothom rebi més informació i millor", va afirmar. A més, va assenyalar que una de les claus és que aquests mitjans comptin amb "la participació de les entitats en la generació de notícies" i que tinguin en les seves files persones del col·lectiu.

Arango, més crítica, va assegurar que, "tot i que la pedagogia està bé, cal més voluntat als mitjans". "Potser no necessitem tanta pedagogia, sinó mitjans públics i sancions que facin que les lleis es compleixin", va dir tot referint-se a la llei 11/2014 que protegeix els drets de les persones del col·lectiu. En la mateixa línia, Longares va assegurar que "falta voluntat política" i mesures més "imaginatives, perquè de vegades és massa fàcil pagar una multa".

En aquest sentit, Rodríguez, Longares i Arango van dir que el naixement de la revista *Orgull* és un fet molt important en aquest camí cap a la normalitat. "A poc a poc la representativitat del col·lectiu, potser no tan ràpid com ens agradaria, ha anat evolucionant", va sentenciar Rodríguez.

Escaneja el codi QR per veure la conversa sencera en vídeo

L'Ajuntament ha publicat la *Guia de la Restauració de Barcelona*, que recull els establiments finalistes i guanyadors de les últimes edicions dels Premis Barcelona Restauració. A la nova publicació s'hi poden descobrir restaurants que destaquen per la seva excel·lència gastronòmica.

Barcelona Comerç celebra el Dia Europeu del comerç local

ENTITATS ▶ La Fundació Barcelona Comerç va celebrar el 9 de maig el Dia Europeu del Comerç de Proximitat. Per a celebrar-ho, l'entitat va reunir a l'Ajuntament les principals institucions del país, entitats i organitzacions destacades del sector del comerç per celebrar la jornada. A més, la trobada va servir per escenificar el suport que les administracions i el sector comercial donen a la candidatura de Barcelona com a primera Capital Europea del Comerç de Proximitat, segons explica Barcelona Comerç.

Durant l'acte, els participants van destacar la importància del comerç local com a motor econòmic i social de Barcelona i dels municipis d'Europa, fent referència a la candidatura impulsada per l'entitat. Així, el president de Barcelona Comerç, Pròsper Puig, va mostrar el seu agraïment a totes les institucions i entitats sectorials que donen suport a la candidatura de la Capitalitat. "Ha de ser un projecte col·lectiu

Foto de família de les personalitats de l'acte. Foto: X (@CambraBCN)

que reflecteixi l'esperit de la nostra ciutat i del nostre comerç i que posi de manifest el paper vital del sector", deia Puig.

A l'acte també hi va assistir la regidora de Comerç, Restauració i Mercats, Raquel Gil, qui va afirmar que el comerç local és "un element clau" de la identitat de Barcelona i una "riquesa

a preservar en l'actual context de globalització".

Amb tot, Gil també es va referir a la candidatura de la Capitalitat Europea impulsada per Barcelona Comerç afirmant que la iniciativa "és una bona manera de refermar aquesta defensa del petit comerç" i que és la manera de "donar vida als carrers".

El comerç de proximitat de Gràcia surt al carrer

INICIATIVA ▶ Gràcia va viure fa uns dies una de les mostres de comerç al carrer més grans de l'any. I és que el 4 de maig molts establiments graciencs de diverses associacions comercials del districte van participar en aquesta jornada primaveral que anima el veïnat i tothom qui visita els espais a fer compres de proximitat.

Així, entitats com l'Eix Gran de Gràcia, l'Associació de Comerciants Travessera de Gràcia-Casc Antic o la del Carrer Verdi, van participar en una jornada

que, a més de la mostra de comerç local, va comptar amb diverses activitats per a tota la família, un taller impartit pels Mossos d'Esquadra, una carpa de maquillatge i jocs interactius.

Amb tot, alguns establiments de Travessera de Dalt ja van treure les seves parades al carrer el divendres 3 de maig a la tarda. La mostra de comerç de primavera de Gràcia també va coincidir amb la iniciativa 'Obrim Carrers' que es fa cada dissabte i diumenge amb talls de trànsit al carrer Gran de Gràcia.

El comerç va tornar a sortir al carrer. Foto: Ajuntament

Orgull
la publicació de reflexió LGTBI+

La concentració més gran de comerç

al tram de carrer més petit de Barcelona

Gran èxit del Comerç al Carrer

Un dia ple de novetats

Els comerços de Gràcia van tornar a sortir al carrer el passat 4 de maig per compartir la seva oferta amb els veïns. Tot plegat en el context d'una gran festa popular per a tothom. Com ja és habitual al *Comerç al Carrer*, a banda de l'exposició de productes i serveis locals, els comerciants van convertir els carrers en un gran espai de festa amb activitats familiars i, sobretot, infantils. Al llarg de tot el dia molts veïns van anar a la fira per passar una bona estona i fer un cop d'ull a l'oferta del comerç de proximitat de Gràcia.

A més, enguany hi havia moltes novetats, noves atraccions, que van despertar un gran interès. Com, per exemple, un joc interactiu que consistia en una gran porteria on tots els membres de la família podien llançar pilotes a unes dianes, amb resultats espectaculars. També va tenir molt d'èxit un Sonic gegant, el personatge dels famosos videojocs de Sega, que es passejava amunt i avall fent-se fotografies amb els més petits.

Una altra bona notícia per al comerç local és que els negocis es mantinguin i tinguin futur. Per tant, cal celebrar l'aniversari d'un soci de Gràcia Comerç, Blaunex. Aquesta agència immobiliària va arribar a Gràcia l'any 1998 i enguany vol convidar els graciencs a celebrar el seu aniversari en qualsevol de les dues oficines que tenen, al carrer Travessera de Gràcia, 135 i a Gran de Gràcia, 262.

www.facebook.com/GraciaBotiguers

[@gracia_comerc](https://www.instagram.com/gracia_comerc)

www.graciacomerc.com

Cultura de Barri

Literatura | Festival Món Llibre

El festival literari Món Llibre, adreçat als infants i joves, se celebrarà el 15 i 16 de juny al CCCB, al Macba i a les biblioteques Jaume Fuster i Trinitat Vella-José Barbero.

Fotos per alertar de la crisi ambiental

FESTIVAL ▶ El Festival Enfocats de fotografia és la insígnia del Centre Cívic Pati Llimona del Raval, i enguany arriba a la seva 14a edició. Ho fa amb l'objectiu d'alertar, tal com expliquen des de la mateixa organització, "d'un tema urgent: la crisi ambiental". L'estrena va tenir lloc el passat 25 d'abril i s'allargarà fins al 15 de juny.

I res millor per llançar aquest avís que una imatge potent com és la que ha estat escollida com a fotografia oficial del certamen —obra de Joanna Chichelnitzky (Fotomovimiento)—, d'una de les protestes organitzades pel col·lectiu Eixample Respira per denunciar la contaminació de l'aire que pateix aquest districte de la ciutat.

QUATRE ITINERARIS

L'Enfocats 2024 està dividit en quatre itineraris: pràctiques sostenibles; ciutat i zones de sacrifici; mars i oceans i hort urbà. En el marc de cada temàtica s'organitzaran

diferents activitats, com ara una sessió de *hacktivisme* climàtic, la ruta *Adaptació climàtica urbana* o la xerrada *La importància dels oceans: problemàtica i solucions*.

SIS EXPOSICIONS

Pel que fa a les exposicions, el festival en programa sis: *El Clima en vaga* (Fotomovimiento); *Sant Adrià i Barcelona, zones de sacrifici ambiental* (El Periódico i Felipe Garibello); *Primary Ocean* (Ruido Photo); *Crònica d'un miratge* (Àngel García i Laura Millan); *Por mi futuro* (La Europa del Aborigen) i una exposició col·lectiva a La Bonne. Totes elles, amb un mateix patró: alertar sobre la gravetat del canvi climàtic que estem vivint i ajudar a fer visibles unes repercussions que ja patim. En són exemples l'increment de la temperatura global, l'augment de les inundacions, la sequera i la creixuda del nivell del mar, entre d'altres.

Quan els records de la història són a sota terra

EXPOSICIÓ ▶ El Centre Cívic La Sedeta exhibeix entre el 6 i el 29 de maig el projecte de la fotògrafa i periodista Ana Sánchez i l'historiador Xavier Domènech sobre els refugis antiaeris de la ciutat. Batejat amb el nom de *1.322. Refugis antiaeris de Barcelona*, a la Sedeta s'hi exposa una versió reduïda.

El projecte de Sánchez i Domènech neix per commemorar el 85è aniversari del bombardeig més mortífer que Barcelona va patir durant la Guerra Civil, que va tenir lloc durant els dies 16, 17 i 18 de març del 1938. El recull d'imatges és fruit de la investigació que la fotògrafa va fer per 400

La Sedeta acull una mostra fotogràfica sobre la història dels refugis antiaeris que hi ha repartits per la ciutat

dels 1.322 refugis documentats i mostra la gran varietat d'espais i objectes trobats que en el seu moment van servir per crear una ciutat sota la ciutat i que, actualment, continuen sent testimoni d'una solidaritat i resistència que va salvar milers de vides.

El programa sobre aquesta exposició també inclou la xerrada *Els refugis antiaeris de Barcelona: de la Guerra Civil al Bliz* per donar context a la mostra, que el dia 14 protagonitzen Sánchez, Domènech i el periodista David Fernández. I, per acabar de completar el cicle, el 25 de maig s'organitza una visita guiada al refugi antiaeri de la plaça del Diamant, que anirà a càrrec del Taller d'Història de Gràcia.

La Casa del Rellotge: 40 anys sent un referent cultural

Foto: Mireia Plans/Ajuntament

EQUIPAMENTS ▶ El Centre Cívic Casa del Relotge, situat al barri de la Marina de Port (Sants-Montjuïc), va fer els seus primers passos l'any 1984. Això significa que aquest 2024 commemora quatre dècades convertit en un referent cultural de barri, i això mereix una celebració.

Així doncs, el centre fa una retrospectiva a través dels esdeveniments més destacats que ha acollit al llarg dels anys. Fins al 30 de maig, la mostra *40 anys del Relotge, 40 anys fent cultura* exposa cartells, tríptics i més material gràfic que convida a fer un viatge en el temps. També es recuperen les exposicions fotogràfiques *La lluita veïnal* i *Can Farrero: de la indústria a la cultura*, que es van crear ara fa deu anys.

Més endavant, el 6 de juny s'estrenarà la nova exposició *40 anys, 40 retrats*, un homenatge a totes les persones que han format part de la història de l'equipament. I, finalment, el 8 de juny es farà la *Gran festa: 40 anys fent cultura*, que omplirà els Jardins de Can Farrero de records, emocions i música per presentar l'actual projecte comunitari de l'espai.

Foto: Joanna Chichelnitzky/Fotomovimiento

Reflexions artístiques i comunitàries a Sant Andreu amb el Calidoscopi cultural

ART ▶ El cicle Calidoscopi cultural 2024, que es va posar en marxa a mitjans d'abril i s'allargarà fins a finals de juny, arriba enguany als equipaments i serveis del districte de Sant Andreu sota la temàtica *Art i creació comunitària*. L'objectiu és convidar el públic a reflexionar sobre els processos creatius i les diferents maneres de teixir les comunitats.

A través de diverses iniciatives, el Calidoscopi es marca com un dels objectius d'enguany ocupar els espais públics perquè la gent se'ls faci seus. Entre la programació destaquen activitats com ara *Fem memòries: grup de reconstrucció de la memòria del Canòdrom*, *Kenòpsia*, *Flamenco Pop: una revolució gitana* o,

entre d'altres, *Rostres de la Sagrera: visió de comunitat*. Una programació que permetrà als seus participants contribuir a la recuperació del passat no escrit del Canòdrom de la Meridiana, reflexionar sobre els despropòsits urbanístics que han tret espai públic a la ciutadania, conèixer el projecte Museu Flamenco Pop de l'artista i productora Cathy Claret o descobrir fotografies dels veïns amb les quals es crea un fitxer popular de les expressions de la seva comunitat.

La comissària del Calidoscopi, Vanessa Peña Alarcón, remarca la importància d'un cicle com aquest per "generar vasos comunicants entre territoris, contextos, persones i afectes".

Foto: Ajuntament

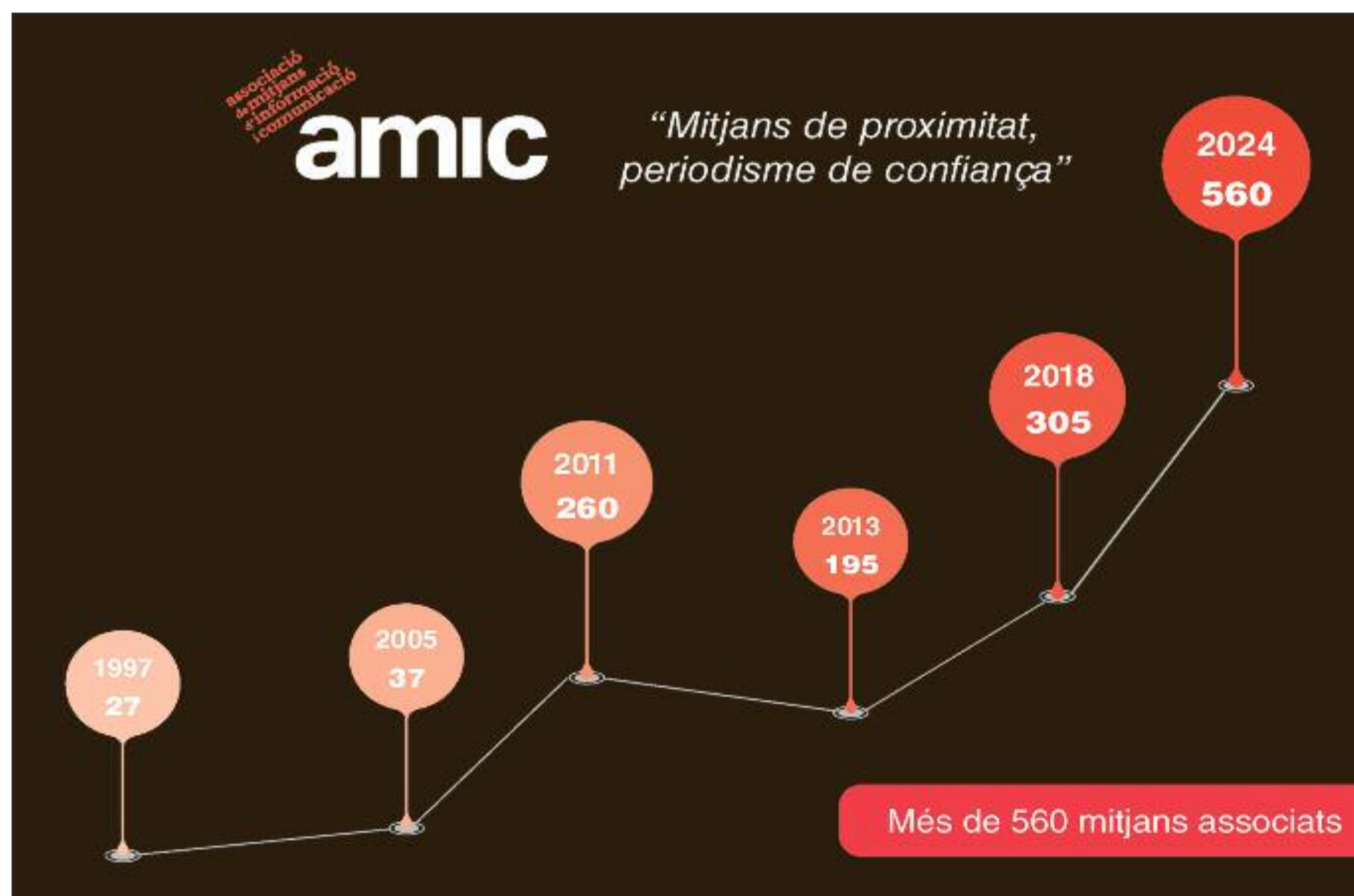
territori línia

36 municipis metropolitans

periodisme de proximitat

línia

liniaxarxa.cat grup comunicació21 el diari metropolità

Dies després del descens a Segona RFEF, en concret el passat 30 d'abril, el CE Europa va comunicar que Joan Bacardit no continuarà a la banqueta la pròxima temporada. El tècnic deixa un gran palmarès, amb el títol de Lliga i l'ascens a Segona RFEF el primer curs, l'arribada a Primera RFEF el segon, i ara, el descens.

El llegat d'Olga Ruano

» Amb passat al Bàsquet Femení Sant Adrià i Penya, es retira després de 323 matxs a competicions FEB
 » “Dic adeu amb amigues i records, i no hi ha res més bonic que això”, celebra la pivot graciencina

Toni Delgado
GRÀCIA

“No sé si a la meua filla li agrada que t'ho expliqui... A l'Olga de petita tot li feia vergonya: era molt tímida, silenciosa i insegura, i plorava sovint. Fins que amb 4 o 5 anys va començar a canviar i a convertir-se en la persona sociable, segura i trempada que és ara”, m'explica, divertida, Isabel Oriola, a la grada del Poliesportiu Municipal Eusebi Millan, de Mataró.

La filla, Olga Ruano (Barcelona, 1988), ens observa des de la pista i somriu. “De què deuen estar rient aquest parell? Bé, ja ho llegiré al reportatge”, pensa la pivot graciencina i continua l'escalfament a ritme de “Freed from desire”, de Gala Rizzato. Està a punt de viure el seu últim partit com a jugadora, amb la samarreta del CB Boet Maresme Mataró i contra un rival majúscul com el Fundació Navarra Baloncesto Ardoi, ara ja nou equip de Lliga Femenina. A les 18.15 hores del passat 6 d'abril Ruano li guanya el seu darrer salt inicial a Julieta Mungo, a qui hores més tard li faran un encàrrec “expres”: un dibuix de l'Olga inspirat en una fotografia de Luis Javier Benito, *LuisJa*. A la graciencina li va encantar el regal de les seves companyes. Mungo és tota una artista.

“Només espero que no me la lesionin... Un segon, que pot encistellar... Noooo!”, es lamenta la Isabel, amb una veu i una pausa gairebé idèntiques a les de la seva primogènita. Riuen igual i tenen una cara molt semblant. “No trobo que físicament ens assemblen tant... Això sí, totes dues som molt altes, jo faig 1,87 metres i ella, 1,90”, comenta la mare.

Ruano potser no hauria jugat mai a bàsquet sense la intervenció de Guayarmina Peña, una excompanya de classe que no va parar fins que no li va donar el seu telèfon per passar-li al seu entrenador, Marc Guillén. El tècnic va anar a buscar a l'Olga al col·legi i la va convèncer per fer un entrenament al Bàsquet Femení Sant Adrià.

“No m'agradava el bàsquet ni que la gent m'insistís que hi jugués, cosa que passava sovint. Mai havia botat una pilota i em va agradar. Vaig començar amb

Isabel Oriola mostra una foto de la seva filla de petita i ella, Olga Ruano, el dia de la seva retirada. Foto: Toni Delgado

16 anys i ara em retiro pel camí als 36. Són quasi 20 temporades i 17 han estat increïbles”, m'explica després Ruano. L'endemà anunciarà públicament la seva retirada a les xarxes socials.

En el seu comiat anota dos punts —de tir lliure—, falla els seus quatre llançaments de dos,

“De petita a l'Olga tot li feia vergonya: era molt tímida, silenciosa i insegura”, diu la mare

agafa vuit rebots —quatre d'ofensius i quatre de defensius— i acaba amb cinc de valoració en 24m 55s, en la derrota per 41-62.

“El sospir de després del xiulet final significa que avui tanco una etapa i és bonic fer-ho. Això sí, l'últim mes i mig, amb —només— vuit jugadores del primer equip, el descens de categoria i l'exigència de la Lliga Femenina Challenge, ha sigut dur i feixuc”, enraona l'Olga, a qui li hauria agradat acomiadar-se en un context més amable. “Crec que hem donat la cara a tots els partits i ho hem fet el millor que hem pogut”, defensa aquesta graduada en Biologia per la UB i amb màster en professorat.

“Admiro la seva fortalesa i manera de ser, perquè sol tenir les coses molt clares en el bàsquet, la feina o la vida. A casa no ens vam arribar a assabentar que va ser adolescent. És exem-

plar”, la retrata la mare. Ruano no demana gaires consells, té un caràcter fort i s'exigeix molt. Va ser una excel·lent estudiant i ara és una gran professora que connecta molt amb els adolescents i que entén cada dia, projecte i classe com a una nova aventura.

Alguns dels seus alumnes de l'Escola Maristes Valldemia de Mataró l'han vingut a veure i l'aplaudeixen. “Encara no es creuen que em retiri. ‘Per què ho deixes? Si viatges molt!’, em van comentar”, recorda, tranquil·la, la pivot, que també ha jugat al Bàsquet Femení Sant Adrià, UB Barça, UE Mataró, Uni Girona, Joventut Club Badalona i Lima Horta Bàsquet.

NENA I MONITORA DE CAU

Organitzada i disciplinada, no s'estressa gaire, per molt que faci un munt de coses i tingui moltes inquietuds, com el *crossfit*. “De tant en tant, el cos m'exigeix més descans i he de dormir 11 hores... Gaudeixo de la meua gent i de les coses que m'apassionen i em fan feliç, i gestiono força bé sola els moments difícils. M'enfonso poc. Tinc clar que de tot se surt”, confessa Ruano, que va ser nena i monitora al cau AE Champagnat, que pertany als Maristes la Immaculada, el centre de l'Eixample barcelonès on va estudiar fins a segon de Batxillerat. Allà també va fer natació artística, però “res seriós perquè no estàvem federades”.

“Ara mateix gairebé sento que som a León, és el 23 d'abril de

2017, acabem de guanyar el Club Baloncesto Alcobendas i aixequem juntes la copa perquè hem pujat a Lliga Femenina amb el Bàsquet Femení Sant Adrià. L'Olgui va ser la primera persona a qui vaig abraçar i m'emociono perquè aquell és el meu millor moment en una pista de bàsquet i haver-

“Espero que la gent l'hagi valorat i la valori com es mereix”, desitja Cristina Hurtado

lo pogut compartir amb ella és indescriptible”, confessa, entre llàgrimes, Cristina Hurtado, ara entrenadora ajudant del CB Boet Maresme Mataró.

“Li estic molt agraïda al bàsquet per haver-me creuat amb una gran companya i una amiga immensa per sempre. Ha estat una pivot referent a Catalunya en els últims anys i espero que la gent l'hagi valorat i la valori com es mereix”, afegeix Hurtado.

“No sé si entre les noves generacions de jugadores n'apareixerà una amb la seva alçada, caràcter, ganes de guanyar i joc. Com a persona l'Olgui és dura, dolça i té mala llet. Ho té tot! És igual de bona que de tosuda. Quan creu i lluita per una cosa, la major part de les vegades l'acaba assolint”, intervén Blanca García, base del conjunt mataroní i amb qui també va coincidir a Sant Adrià.

Enric Cervera sempre podrà dir que ha estat l'últim entrenador de Ruano, a qui també va dirigir al club adrianenc. “Si tanco els ulls, la torno a veure al Pavelló Ricart fent moltes hores de tècnica individual. L'Olga és esforç rere esforç, companyonia, sinceritat i compromís. Sempre m'ha fascinat el seu camí, perquè va començar a jugar a bàsquet molt tard i va saber potenciar les seves virtuts fins a competir a Lliga Femenina”, s'obre l'entrenador del CB Boet Maresme Mataró.

SER “UN REFERENT POSITIU”

Només en competicions FEB (Lliga Femenina, Lliga Femenina Challenge, Lliga Femenina 2 i Copa de la Reina), Ruano ha jugat 323 partits, amb 2.443 punts, 1.492 rebots i 2.428 de valoració. “He arribat on he arribat, que tampoc és molt amunt, perquè he gaudit molt de les companyes, els entrenadors i l'esport, i és un missatge que transmeto a les petites”, comparteix la graciencina, que sempre ha intentat lluitar contra les injustícies, ajudar i ser “un referent positiu”.

“L'Olga detecta de pressa quan no estàs bé, es preocupa per tu i prioritza les necessitats de la resta a les seves. A mi m'ha ajudat molt dins i fora de la pista. M'ho he passat genial jugant amb ella perquè ens hem complementat molt”, intervén Mireia Vila, jugadora del conjunt mataroní i una altra de les artífexs de l'ascens del Bàsquet Femení Sant Adrià a Lliga Femenina de fa set anys.

“Soc tot cor i ho he donat tot, i m'acomio del bàsquet amb encerts i errors, bons i mals moments, en pau amb mi mateixa, tranquil·la i orgullosa. Tanco una carrera superpositiva i plena d'aprenentatges i experiències. Dic adeu amb amigues i records, i no hi ha res més bonic que això”, resumeix Ruano.

Convido a asseure en un sofà que hi ha a la pista a mare i filla, i la Isabel, espontània, busca al mòbil una imatge de l'Olga de petita. “Toni, la càmera... No cal que surti la foto de quan era un marrec al reportatge, eh. A casa sempre em diuen que no parlava i que vaig fer un canvi. Jo crec que ara xerro molt i soc simpàtica, no?”, intervén, divertida, la filla. La nena s'ha fet gran i al bàsquet deixa un llegat humà i esportiu difícil de quantificar.

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

LES PERSONES QUE ESTAN FUGINT ET NECESSITEN

DONA ARA A

ayudaucrania.com

Bizum – Codi: 01151

ES86 2100 2262 1802 0040 3932

**UNHCR
ACNUR**

La Agencia de la ONU para los Refugiados
comité español

No t'ho perdís

Foto: The Champions Burger

The Champions Burger

Les millors hamburgueseries d'Europa competeixen entre el 15 i el 26 de maig al The Champions Burger, que se celebra a la Fira de Barcelona. Al recinte, d'accés gratuït, hi ha instal·lats fins a 25 restaurants en les seves respectives *foodtrucks*, on el públic podrà provar totes les hamburgueses i triar la seva preferida. És la segona vegada que la capital catalana acull aquest certamen, que espera acollir més de 220.000 visitants. Es tracta d'un gran esdeveniment gastronòmic que porta gent d'arreu, tenint en compte el fenomen en el qual s'ha convertit aquest plat de la cuina americana.

Famosos

El cantant Joe Jonas (Arizona, els Estats Units, 1989) ha despertat passions aquests últims dies durant la seva visita a Barcelona. Se l'ha vist passejant per Gràcia, visitant la Sagrada Família, banyant-se a la Barceloneta i, en general, gaudint de la cultura catalana i de la ciutat. Es tracta d'un viatge turístic que el germà mitjà dels Jonas Brothers ha fet aprofitant que l'últim cap de setmana de maig actuen al Palau Sant Jordi. L'artista és conegut no només per formar part d'aquesta banda, sinó per haver participat en diverses pel·lícules, entre les quals destaca *Camp Rock*, de la qual va ser protagonista. Joe Jonas, juntament amb els seus germans, són uns ídols de masses, especialment entre els adolescents. Tenen set àlbums, han fet una desena de gires arreu del món i acumulen diversos guardons musicals que reconeixen la seva trajectòria i èxit internacional.

La fitxa

QUI ÉS?

J O E J O N A S

ÉS FAMÓS PER...

Ser el cantant dels Jonas Brothers

El grup aixeca passions, sobretot entre els adolescents

QUÈ HA FET?

Ha visitat Barcelona abans del seu concert

Se l'ha vist a diversos espais emblemàtics de la ciutat

A LES XARXES...

L'artista mou masses

Molts fans s'han mobilitzat per aconseguir una foto amb ell

Llibres

Una llum tímida
Àfrica Alonso

La novel·la narra la història d'amor silenciada entre dues mestres d'escola, la Isabel i la Carmen, durant el franquisme. Es tracta d'una història real que ja va inspirar l'obra teatral musical *Una llum tímida*, escrita també per Àfrica Alonso, i que va guanyar diversos guardons. Ara arriba en forma de llibre, també escrit en castellà.

Teatre

El favor
Susanna Garachana

L'obra explica la història d'en Cesc, que vol ser pare. Fa anys que ell i la seva dona ho estan intentant i no se'n surten, així que organitza un sopar per demanar un petit favor als seus millors amics que provocarà discussions i els portarà a qüestionar-se què és la paternitat, la família, la confiança i, sobretot, la seva amistat. Es pot veure al Teatre Goya.

Música

Ben amunt
Eduard Costa

Després de deixar Els Amics de les Arts, Eduard Costa va iniciar el seu camí en solitari el 2022. *Ben amunt* és el seu tercer disc d'estil pop-rock i inclou un recull de set cançons. Totes elles parlen de l'amor, tractat des de diferents punts de vista, des de la primera trobada íntima fins al romanç entre dues persones grans o l'amor propi.

Pelis i sèries

Un sol radiant
Mònica Cambra i Ariadna Fortuny

El film narra la història de la Mila, una nena d'onze anys que s'enfronta als darrers dies de vida abans de la fi del món. Mentre lluita per comprendre la complexitat de la mort, també intenta mantenir unida la seva família celebrant una festa que té lloc l'últim dia de vida a la terra. Es tracta d'una pel·lícula catalana aclamada per la crítica.

ESTILS DE VIDA

L'esport millora la salut respiratòria

Foto: Freepik

PNEUMATOLOGIA

L'activitat física i la massa corporal són clau per al desenvolupament de la funció pulmonar dels infants, però també tenen implicacions crucials per a la salut respiratòria a llarg termini. Per tant, fer esport regularment és una inversió en salut respiratòria per a la resta de la vida. Aquesta és la conclusió d'un estudi liderat per investigadors de l'Institut de Salut Global de Barcelona i publicat a la revista científica *Thorax*.

L'estudi va fer un seguiment a 1.151 infants i adolescents d'entre 4 i 18 anys mitjançant els resultats de proves d'espirometria, una tècnica que avalua la funció respiratòria a través de l'aire exhalat. Els resultats mostren que el creixement accelerat de la funció pulmonar s'associa a nivells més alts d'activitat física en la primera infància, és a dir, entre els quatre i els set anys, i a un índex més gran de massa corporal a l'edat de quatre anys.

Per als investigadors, això és un argument de pes perquè les polítiques públiques incideixin en la necessitat de promoure una dieta saludable i nivells elevats d'activitat física en els infants, especialment en els que pateixen alguna limitació atribuïda a les condicions ambientals o a una al·lèrgia.

Les claus.....

RESPIRACIÓ

L'activitat física regular contribueix a una millora de la funció respiratòria

INFANTS

Els infants que practiquen esport sovint tindran una millor salut respiratòria

LIMITACIONS

Els menors que pateixen al·lèrgies poden millorar gràcies a l'activitat física

POLÍTIQUES

Les polítiques de salut pública han d'incloure la promoció de l'esport infantil

Foto: Freepik

Els productes alts en proteïna són només per a esportistes?

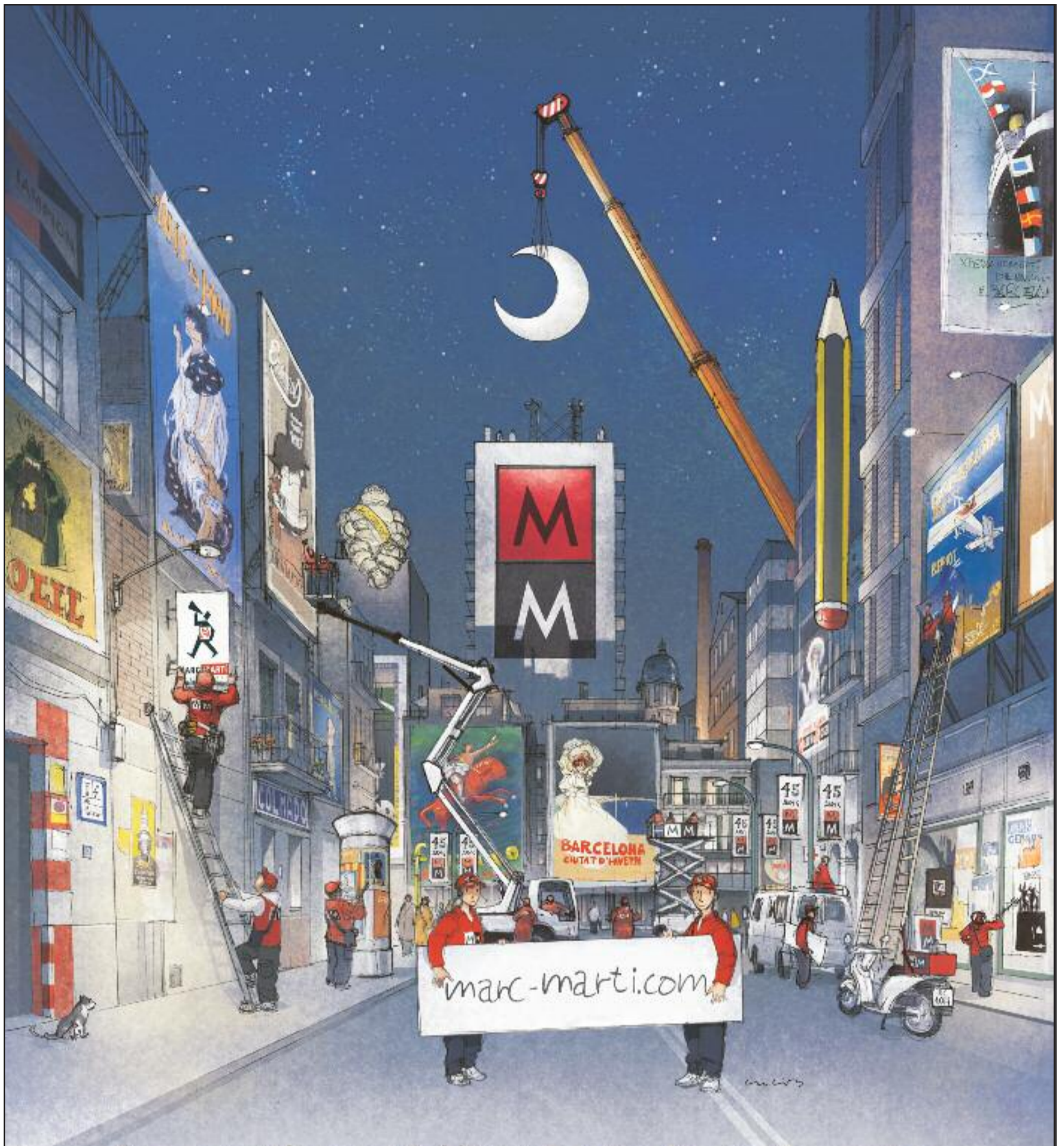

Estem segurs que més d'una vegada deus haver sentit a dir que els productes proteïcs només estan indicats per a les persones que fan activitat esportiva intensa. Doncs has de saber que estàs totalment equivocat!

Les proteïnes són indispensables per gaudir d'una bona salut i tenen funcions essencials per a l'organisme: ajuden al bon funcionament del sistema digestiu i hormonal, contribueixen al sistema immunitari i ajuden a mantenir els músculs en bon estat. És per això que són un nutrient bàsic per a tothom, independentment de la seva condició física, i han d'estar presents en tots els àpats principals (dinar i sopar).

El que sí que varia, però, és la quantitat de proteïna diària recomanada. I és que no són els mateixos grams els que necessita un esportista que una persona de la tercera edat. Així doncs, segons l'OMS, una persona amb una activitat diària normal ha de prendre entre 0,8 i 1 gram de proteïna per cada quilo de pes corporal (multiplicar el seu pes pels grams recomanats de proteïna). En el cas dels esportistes, necessiten augmentar la quantitat de proteïna diària i que aquesta se situï entre 1,5 i 2,5 grams per quilo de pes corporal. Si ens fixem en la gent gran, la quantitat diària de proteïna també varia una mica. La recomanació per a aquestes persones és del voltant de l'1,2 – 1,5 grams de proteïna per quilo de pes.

El més important és consumir les proteïnes indicades segons el grup d'edat a través d'aliments proteïcs d'origen animal (carn, peix, ous i làctics) i d'origen vegetal (lleugums, fruita seca, llavors i cereals), però quan no es fa aquesta ingesta es pot recórrer a productes alts en proteïnes, com les **cremes o el iogurt PRO+ d'Ametller Origen**.

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA
IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES